

AANDENSTROOM

: DOOR A.M. DE JONG :

NUMMER 6 VAN DE
STICHTSCHE BIBLIOTHEEK
VOOR JONGENS EN MEISJES

ONDER REDACTIE VAN A.M. DE JONG

N.V. "ONTWIKKELING-AMSTERDAM"

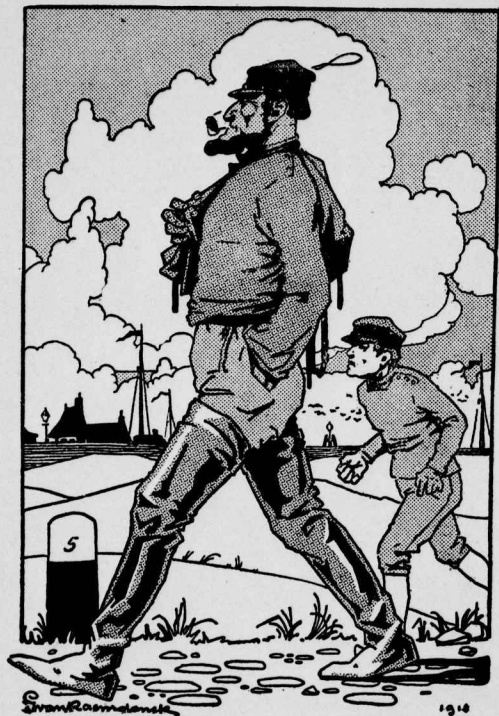

No. 9. 16.

B+J

B&J

AAN DEN STROOM

AAN DEN STROOM

jong

DOOR

A. M. DE JONG

1924

UITGAVE N.V. BOEKHANDEL EN UITGEVERSMATTSCHAPPIJ
„ONTWIKKELING” — KEIZERSGRACHT 376 — AMSTERDAM

GEMEENTEBIBLIOTHEEK
ROTTERDAM

P 801 035 236
B 1000 847 780 X

EERSTE HOOFDSTUK

Een drukke middag.

„Doet u 'et, vader?“ vroeg Joost en met z'n vroolijke blauwe kijkers keek hij z'n vader smeekend aan. De veerman stond bij de schuur achter den dijk, waarin hij zeilen en touwwerk en andere losse dingen van z'n veerbooten en z'n hoogaars op borg. Hij keek net neer op de kleine jongen als de reus op Klein Duimpje. Maar hij zei niets.

„Toe nou, vader, doet u 'et nou!“ hield Joost vol. „'t Is wàt een goeie man! Daar straks heb ik nog twee olieballen van z'n vrouw gekregen.“

De groote veerman lachte stilletjes in z'n ruige baard en lei z'n bruine hand op Joost z'n hoofd.

„Ik zal d'r nog es met moeder over praten“, beloofde hij toen. „Kom, dan gaan we naar huis.“

Joost zei niks meer. Met kleine, vlugge pasjes liep hij naast de lange beenen van z'n vader. Af en toe keek hij eens even omhoog naar vaders gezicht, net of ie zien wou, wat die wel van plan was, maar de veerman keek recht vooruit en op z'n verbrand gezicht was niks te lezen voor z'n nieuwsgierige zoontje. Hij dorst niet meer te vragen ook en om z'n gedachten af te leiden, begon ie te tellen, om es te zien, of 'et weer evenveel passen was van den dijk naar huis als de vorige week.

Het huisje van den veerman lag net bij den eersten draai van den landweg, die een eind verder weer op een dijk uitkwam. Er was een tuintje voor, met een dichte

Meidoornhaag er omheen, en een hekje van groen geschilderd hout. Er achter lag een boomgaardje en daar groeide onder de appel- en pereboomen lekker malsch gras, waarop moeder de wasch te bleeken lei, en waar Joost fijn in duikelen kon of liggen lezen. Ze woonden in de achterkamer en daarom liepen ze altijd om het huis heen, langs den regenbak en gingen door de achterdeur naar binnen. De vloer was er van roode tegels en daar strooide moeder 's morgens wit zand op in mooie figuurtjes. Er was een gemetseld fornuis onder den ver vooruitstekenden schoorsteen. Verder

HET HUISJE VAN DEN VEERMAN.

stond er nog een groote ouderwetsche kast, die ze het „kabinet” noemden, een stuk of vijf stoelen om de blankgeschuurde tafel en vaders rieten leunstoel bij het raam. Door het venster zag je de velden en verder den hoogen zeedijk als een muur tegen de lucht en daarachter gleden de masten van de schepen zachtjes voorbij.

Toen de veerman en Joost binnenkwamen, zat moeder met kleine Rieneke op schoot bij de tafel en liet haar dansen op haar knieën.

„Goeien dag”, zei vader, terwijl hij zijn blauwe schipperspet aan een spijker naast den schoorsteen hing. „Daar zijn we. En Joost vindt, dat ik de oliebolenfamilie met hun kraam maar over moet brengen. Wat denk jij er van?”

„Zeg maar van ja, moeder!” riep Joost er tusschen en met een vlelend stemmetje voegde hij er bij: „Hè, toe moeder, zeg nou ja?”

Moeder lachte.

„En as ik ja zeg, doet vader 'et dan?”

„O, vast!” riep Joost. „Dan durft-ie geen nee meer te zeggen.”

Vader en moeder schoten allebei in een lach en dat vond Joost wel een goed teeken.

„Nou?” zei de veerman. „Wat denk jij er van, vrouw? Zou ik die menschen kunnen vertrouwen?”

Moeder haalde de schouders op. Joost keek in gespannen verwachting toe.

„Ik weet het niet”, zei ze. „Ze zijn arm, maar die vrouw ziet er zoo ongelukkig uit. Ik geloof eigenlijk wel, dat die je zal betalen als ze maar even kan.”

„Ja maar”, aarzelde vader nog. „Die vent vertrouwt ik niks. Die is telkens dronken en die heeft zoo'n gemeen zwerversgezicht. Als ik ze overbreng en hij betaalt me later niet . . . 't is een heele reis!”

Vader lachte en nam Rieneke van moeders schoot. Hoog hief hij het kleine ding boven zijn hoofd, dat haar mollige, bloote beentjes haast tegen de bruine balken van de zoldering spartelden. Haar heele kleine gezichtje lachte en ze kraaide van pret.

HOOG HIEF HIJ HET KLEINE DING BOVEN ZIJN HOOFD . . . zoo'n gemeen zwerversgezicht. Als ik ze overbreng en hij betaalt me later niet . . . 't is een heele reis!”

Vader lachte en nam Rieneke van moeders schoot. Hoog hief hij het kleine ding boven zijn hoofd, dat haar mollige, bloote beentjes haast tegen de bruine balken van de zoldering spartelden. Haar heele kleine gezichtje lachte en ze kraaide van pret.

„Wel, kleine peuter, wat zeg jij d'r van?" vroeg hij met een stem, die veel zachter klonk dan daareven.

„Aah . . . aah . . . aah . . ." kraaide Rieneke.

„Ziet u wel!" riep Joost en hij sprong tegen z'n vader op als een hondje tegen z'n baas. „Rieneke zegt ook al, dat u 'et doen moet. Ze roept: „ja ja!"

Met een grooten zwaai zette vader z'n kleine dochttertje op moeder knieën en lachend zei hij:

„Nou, goed, dan zal ik 'et maar doen. Als jullie 'et nou allemaal hebben willen, kan ik er alleen toch niet tegen op."

„Hoeraah!" schreeuwde Joost, zoo hard, dat Rieneke er van schrok en hem met groote, verbaasde oogen aankeek. Hij lachte er om, nam haar blonde kopje tusschen z'n handen en kuste haar wel zes keer op haar lekkere, gezonde snuitje. Maar Rieneke was geschrikt en zette een keel op. Moeder suste haar en zei:

„Ze moet naar bedje toe. Als Joost 'er in slaap gewiegd heeft, mag-ie naar 'et dorp gaan om die menschen te zeggen, dat ze hun boeltje maar brengen moeten, niet vader?"

„Ja, da's goed. Dan moet ik nou de hoogaars nog wat opruimen. Vergeet niet te zeggen Joost, dat om acht uur heel de boel aan boord moet zijn, want anders komen we in Bruinisse de haven niet meer binnen."

„Waarom niet, vader?"

„Dat zal je morgen zelf wel zien. Nou, ajuus hoor. Doe je boodschap goed en loop wat hard, anders wordt het te laat."

Met een was vader weg. Moeder lei Rieneke in de wieg en dekte haar lekker toe met het wollen dekentje. De kleine vingertjes trokken er aan en Rieneke schreeuwde nog maar aldoor. Joost ging op een stoof naast de wieg zitten en begon zachtjes te wiegen. Toen verminderde het huilen dadelijk, 't werd zachter en zachter en al gauw lag Rieneke stilletjes te genieten van het langzame, regelmatige geschommel, met een tevreden lachje om haar mondje. Haar heldere oogjes keken rustig naar

boven. Moeder was de kamer uitgegaan en Joost zat alleen bij zijn zusje. Hij vond het wel een beetje kinderachtig voor een jongen van tien jaar, om zoo zoetjes te zitten wiegen en hij zou niet graag gehad hebben, dat z'n vriendjes van het dorp hem zoo gezien hadden. Maar toch — hij deed het zonder tegenzien, want Joost was dol op z'n kleine zus. Ze was nog maar net tien maanden. Hij had zoo dikwijls naar een zusje verlangd en eindelijk had-ie er dan toch een gekregen . . . Bijna alle jongens hadden zusjes . . .

Vandaag was dat wiegen anders zoo erg lollig niet. En wat lag ze nog helder te kijken! Net of ze nog in geen uur zou slapen! En Joost moest nog heelemaal naar het dorp, wel een half uur loopen . . .

„Toe nou, Rieneke!" fluisterde Joost, zich een beetje over het wiegje buigend, „doe nou zoet je oogjes toe en ga slapen. Broer moet nog ver weg, nog heel ver!" . . . Maar Rieneke lachte en sloeg haar handjes omhoog.

„Nee", zei Joost zachtjes, „slapen moet je, Rieneke, zoet slapen."

Hij trok z'n hoofd weer terug en wiegde door. En hij begon te denken aan morgen. Fijn, zoo'n lange tocht, heelemaal naar Bruinisse . . . de heele dag op 'et water. Om acht uur afvaren, en dan waren ze er pas om een uur of twaalf of één, als de wind tenminste goed was. En ze zouden niet met de veerboot gaan, maar met de groote, mooie hoogaars, die z'n vader naar hem genoemd had: „De jonge Joost". Als morgen de wind ook zoo was, zou 'et hard gaan en lekker op en neer over de bolle golven. Hè, hij voelde het al, als-ie er aan dacht . . . op en neer . . . op en neer . . . net of je zelf ook in een heel groote wieg lag. En dan in eens kwam er een groote golf, die tot schuim en spetters uit mekaar sloeg tegen den kop van de hoogaars, dat de druppels tot achter bij het roer stoven . . . Zoo dacht Joost maar door en wiegde, wiegde, zonder dat-ie 'et zelf meer wist.

Tot moeder binnenkwam en Joost uit z'n gedachten opschrok. Moeder keek in de wieg en ze lachte.

„Nou”, zei ze, „jij bent ook een mooie! Zoo kan je wel tot morgenochtend door wiegen: ze slaapt al lang!” Joost keek over den rand en 't was zoo. De heldere kijkertjes waren dicht en Rieneke sliep als een roos. Hij lachte zachtjes; daar had-ie heelemaal niets van gemerkt,

... NAAR HET MALLEMOLENSCHIP ...

dat die lekkere kleine puk in slaap gesukkeld was. Vlug stond hij overeind en rekte zich uit: hij was stijf geworden van het lange zitten.

„Nou ga ik maar gauw, hè, moeder?”

„Goed. En loop maar hard. Weet je nog wat vader gezegd heeft?”

„Ja, ja!” riep Joost en greep z'n pet. „Dag, moeder, tot zoo meteen!”

Hij stoot de deur uit en een oogenblik later zag moeder hem over den weg rennen met z'n pet in de hand. Ze schoof het gordijntje voor de wieg dicht en ging bij het raam kousen zitten stoppen, de kousen van Joost, die elk in de knie een gat hadden, waar je gemakkelijk drie vingers door steken kon.

Toen Joost op het dorp kwam, was er van de kermis niet veel meer te zien. De draaimolen was weg. Ze reden net den laatsten wagen met een zeil er over naar het mallemolenschip in de Kaai ... een houten leeuwenkop keek er onder uit ... wat een mal bakkes leek het zoo. Je kon aan den kring op het Kerkplein nog zien, waar de molen gestaan had ... dat zou je nog weken lang kunnen zien, net zoolang, tot het weer weggesleten was ... De speelgoedkraam was half afgebroken.

Overal stonden kisten en lagen planken en pakken. En ja, daar was de oliebolenkraam. Nou, die lag ook al haast heelemaal tegen den grond. Er stonden kinderen bij den rommel te kijken, ook de vriendjes van Joost en hij was er stilletjes trots op, dat hij nou zoo maar naar dien langen man zou toegaan en met 'em praten, heel gewoon ... Die kermisgasten waren toch altijd iets bizonders, iets ongewoons en vreemds voor de dorpsmensen, en vooral voor de kinderen. Die waren er heimelijk ook wel een beetje bang voor.

„Hallo die Joost!” riep Piet van den bakker, Joost's beste kameraad.

„Ja, wacht effen”, zei Joost haastig, „ik kom dalijk bij je”, en hij stapte regelrecht op den oliebollebaas af, die druk bezig was de mooie, gelakte kachel af te poetsen.

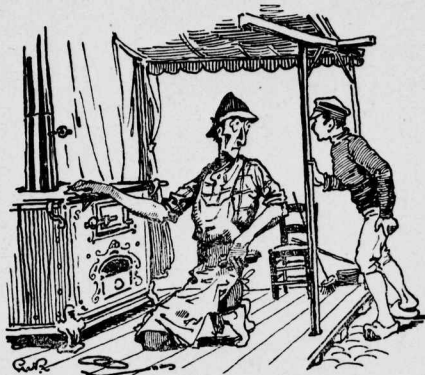
„Baas”, zei Joost, „complimenten van vader en of u morgenochtend vóór acht uur aan boord wil zijn.”

De lange kerel keek Joost met zijn waterige oogen net aan, of-ie er niks van begreep. Daarom vulde Joost aan: „Om naar Bruinisse te varen ... met de veerman.”

„Ooooo”, zei de man, z’n broek optrekkend, die een heel eind van zijn mageren buik gezakt was, „ja, da’s goed dan . . . zeg maar tegen je vader, dat ik d’r zijn zal.”

„Maar denk u er om”, waarschuwde Joost gewichtig, „de heele boel moet voor achten aan boord zijn, anders kunnen we niet in Bruinisse in de haven komen.”

DE LANGE KEREL KEEK JOOST MET ZIJN WATERIGE
OOGEN AAN . . .

De vrouw van de oliebolenkraam was er ook bij gekomen. Ze had een vriendelijk gezicht, maar ze was ook erg mager en Joost vond, dat ze er altijd uitzag, of ze net gehuild had. Een stuk of drie morsige kinderen hingen aan haar rokken en ze had er ook nog een op haar arm, zoo wat net zoo oud als Rieneke, schatte Joost.

„Doet je vader 'et?” vroeg ze.

„Natuurlijk doet-ie 'et”, gromde de kramer nijdig, „waarom zou die 'et niet doen?”

„Nou", zei de vrouw, „zeg maar, dat we er op tijd zullen zijn . . . En zal je je vader bedanken?"

Tegelijk grabbelde ze in den zak van haar rok en stopte Joost twee centen in z'n hand.

„Dank u wel, juffrouw, en ik zal 't zeggen", zei Joost. „Dag allemaal!"

„Dag jongetje", zei de vrouw. De man bromde wat onverstaanbaars en de kinderen keken alleen met groote oogen naar den weggaanden jongen, maar zeiden niets.

„Wat had je met dien vent te praten?" vroegen de jongens, om Joost heendringend.

„O, niks", zei Joost, „morgen brengt m'n vader ze met d'r heele boeltje naar Bruinisse."

De jongens waren wel een beetje jaloersch en keken met heimelijke afgunst naar Joost, die er met zijn blauwe trui en z'n ronde pet als een echt klein schippertje uitzag.

„Ga je mee, Piet?"

Samen liepen ze verder het dorp in, dat maar uit één enkele straat bestond en een pleintje, waar de kerk was. „'k Heb twee centen gekregen van die oliebolenvrouw", zei Joost. „Eén zal ik er bewaren voor m'n spaarpot en voor de andere gaan we bij Mietje een kaneelstok koopen."

Mietje was een oud vrouwtje, dat heelemaal voorovergebogen liep en altijd een stokje bij zich had om op te steunen. Vlak bij de school had ze een snoepwinkelkje en nergens kon je zulke lekkere brokken en kaneelstokken koopen als bij haar. De drie dagen van de kermis had ze zoowat niets te doen gehad, want de kinderen kochten alles aan de kramen. Daarom was Mietje blij, dat ze weer klanten zag en Joost kreeg voor z'n cent den diksten kaneelstok, dien ze vinden kon. Buiten brak hij hem in twee gelijke stukken en Piet kreeg er eerlijk de helft van.

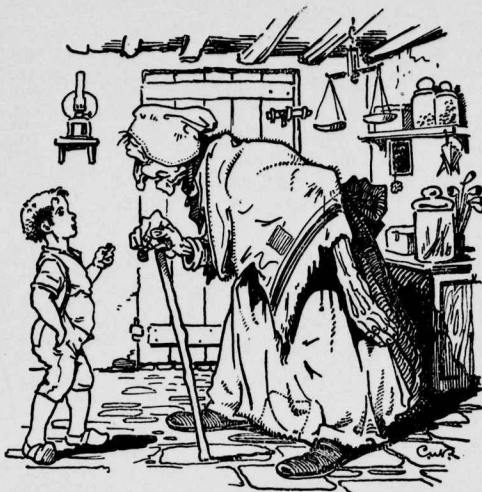
„Zeg Joost", zei Piet in eens, „zou ik van je vader morgen niet mee mogen varen?"

„'k Weet niet", antwoordde Joost nadenkend. „We zijn al met velen: vader en ik en die menschen met vijf kinderen. En dan nog al die verhuisboel."

„Dan moet je mee naar 't veer gaan . . . En mag je van je vader en moeder?"

Een poosje zwegen ze. Toen zei Piet weer:

„Willen we 't es vragen?"

MIETJE WAS EEN OUD VROUWTJE . . .

„'k Denk 'et wel. Ga mee, dan gaan we even hooren."

Ze liepen hard. Piets vader was in de bakkerij bezig. Joost kwam hier graag. 't Rook er altijd zoo lekker en de heele boel lag altijd onder een heel dun laagje witte stot, heel fijntjes. Soms werden er boterbrokken gebakken en dan mochten de jongens wel eens proeven. En ook

gebeurde het wel eens, dat Joost een versch kadetje kreeg of een beschuitbol zoo uit den oven. Maar vandaag was er niks te smikkelen. Alles zat nog in den oven.

De bakker luisterde naar het verhaal, dat Piet hem deed en zei ten slotte:

„Nou, as moeder 'et goed vindt, kan 'et mij niet schelen. As ten minste . . . Joost belooft, dat ie goed op je passen zal op 't water, want jij bent 'et niet gewend.”

Joost lachte en zei toen met een gewichtig gezicht:

„Nou bakker, ik zal goed op Piet passen, hoor.”

„Dan maar aan moeder gaan vragen.”

Moeder wou er eerst niets van hooren. Kan je begrijpen . . . heelemaal over dat groote water! En as 'et hard ging waaien en onweeren? En Piet was toch zoo'n onvoorzichtige woelwater! . . .

„Maar Vader is er bij”, zei Joost, „en die zal wel goed opletten en 't is prachtig weer.”

„Ja, nou . . . maar morgen?”

„Morgen is 't nog veel mooier, moeder”, riep Piet, „heusch!”

Na lang bidden en smeeken zei Moeder eindelijk:

„Nou, as de veerman dan goed op je past en as je belooft, dat je heel erg voorzichtig zal zijn”. . .

„Ja, Moeder, heusch”, riep Piet, en hij danste van vreugde al in het rond, „maak u maar niks ongerust.”

„En 't is nog niets eens zeker, dat 'et mag”, zei Joost, „want er zijn al zooveel menschen aan boord.”

Moeder hoopte stilletjes, dat 'et maar niet zou mogen, want ze wist wel, dat ze heel den dag in angst zou zitten.

Joost en Piet liepen vlug langs den hoogen dijk. Als soldaten liepen ze in den pas en zwaaiden met de armen. Dan liep je gemakkelijker en je schoot ook beter op, beweerde Piet. Hij had eens snelwandelaars gezien en die zwaaiden hun armen heelemaal voor hun lijf heen en weer.

De veerman keek eerst even bedenkelijk, maar hij wist,

dat Joost en Piet groote vrienden waren en dat Joost ook dikwijls van den bakker iets kreeg. Dus zei hij dan maar:

„Nou, 't is goed. Maar denk er om, Piet, je moet om half acht al hier zijn. En dan moet je thuis zeggen, dat het misschien te laat zal worden om nog naar het dorp terug te gaan. Dan moet je maar bij Joost blijven slapen.”

„Fijn!” juichte Joost, „da's juist leuk, wat Piet?”

Piet vond het ook erg leuk, maar, hij was toch wel bang, dat vader en moeder dáár bezwaar tegen zouden hebben. Want dan hoorden ze niks van hem vóór overmorgenochtend . . . Maar hij zou het vragen en hij nam zich voor, net zoo lang te zaniken en aan te houden, tot hij mocht.

Joost bracht hem nog weg tot halverwege het dorp en het was al bijna heelemaal donker, toen hij terug kwam.

In bed lag hij zich te verheugen op de mooie reis van morgen. Maar dat duurde niet lang, want al gauw viel hij in slaap, vermoeid van het vele loopen, dat ie dien dag gedaan had.

TWEEDE HOOFDSTUK

De reis.

Den anderen morgen om zeven uur was de kramer met zijn gezin en heel de verhuisboel al aan het veer. Van een boer had hij een paard en wagen gehuurd en de boerenknecht was meteen een flinke hulp bij het overladen van den zwaren rommel in de hoogaars.

Joost hielp ook dapper mee planken sjouwen. Hij was al lang op en had met z'n vader het scheepje al heelemaal in orde gemaakt, zoodat ze de zeilen, die klaar hingen, los tegen de mast, maar te hijschen hadden om weg te varen. De eenige, die op het appèl ontbrak, was Piet. Joost had al telkens heen en weer geloopt over den dijk, was een eind den landweg ingegaan, maar hij zag niemand. Hij was wel een beetje bang, dat Piet nou toch niet mogen zou, omdat vader dat gezegd had van 's avonds zoo laat thuiskomen.

't Was al kwart voor achten en de heele kraam was ingeladen. De veerman keek eens naar de lucht en zei:

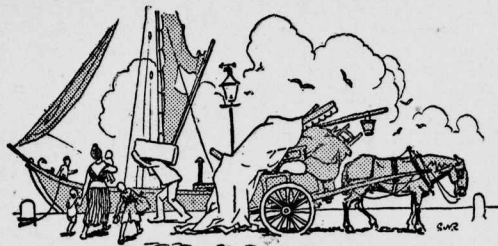
„We zullen een toer hebben om buitengaats te komen. De wind is nogal zwakjes en in het gat kunnen we heelemaal niet zeilen.”

„Dan maar boomen”, vond de kramer. Vader keek den man eens aan. Hij praatte met zoo'n rare, dikke tong, vond ie. En de boerenknecht had ook al zoo wonderlijk gedaan. De vrouw zag wel, dat de veerman iets dacht. Ze keek hem aan en schudde verdrietig het hoofd. Toen begreep vader er alles van: de vent had onderweg met den knecht weer al aan de jeneverflesch gezeten en was al half dronken. Zoo vroeg in den morgen.

De veerman zei vrij barsch:

„Asjeblieft, Vonk, jij gaat hier in het ruim zitten op die planken en je blijft daar, hoor. Je vrouw en je kinderen kunnen in het roefje gaan. Jij houdt een oogje op de rommel, dat die niet door mekaar rolt als er soms een beetje golf staat.”

Brommend deed de kramer wat hem gezegd werd en de vrouw verdween met de kinderen in het roefje, waar ze het nogal nauw hadden, en waar de vrouw niet eens recht op staan kon.

... HET OVERLADEN VAN DEN ZWAREN ROMMEL IN DE HOOGAARS.

„Gooi het touw maar los, Joost!” riep de veerman.

„Piet is er nog niet, vader”, zei Joost. „Mag ik nog even gaan kijken?”

Ja, maar gauw, hoor, en as je 'm niet aan ziet komen, varen we af, want 't is bijna acht uur.”

Joost holde weg, het schuine paadje tegen den dijk op. Daar bleef hij staan en tuurde met de hand boven de oogen den landweg af. Hij boog zich voorover, keek nog eens goed en zwaaide toen met allebei z'n armen als molenwieken door de lucht.

„Hij komt!” riep hij naar z'n vader. „Ik loop hem even tegemoet!”

En hij rende den dijk af, den weg op. Piet kwam aan hollen, een pakje onder z'n arm. Toen ze bij elkaar waren, keerde Joost om en samen liepen ze nu wat ze konden.

„Je bent te laat!” riep Joost onder het lopen.
„Ik kon niet eerder”, schreeuwde Piet terug. „Ik moest even wachten op versche kadetjes... En ik heb ook een stuk chocola en twee gekookte eieren bij me.”
Moeder stond in de deur en riep:

„Loop maar gauw, hoor, 't is al veel te laat!”

De jongens wuifden gedag en zetten er nog een beetje meer gang achter. Ze stoven tegen den dijk op en waren twee tellen later achter de hoogte verdwenen. Glimlachend ging moeder naar binnen, waar Rieneke was begonnen te huilen. Wat die jongens toch hollen konden! dacht ze.

Piet was heelemaal buiten adem.

„Ga dan maar op de voorplecht bij het anker zitten om uit te rusten”, zei de veerman. „Als je nog één minuut later gekomen was, waren we weg geweest.”

Hijgend ging Piet zitten. Hè! hè! wat had-ie gelopen. Maar nou kon-ie fijn rusten. Hij zat daar lekker op een tros trouw en kon net boven het boord uit zien.

Joost had de touwen, waarmee de hoogaars vastgemeerd lag, losgegooid en was aan boord gesprongen. De veerman greep een langen boom en duwde het vaartuig af. Langzaam kwam het in beweging en schoof, den kop schuin vooruit, naar het midden. Joost zat aan het roer en keek over het roefje heen naar Piet. Ze lachten eens tegen mekaar en Joost riep:

„Daar gaan we nou, Piet!”

Piet zei niets, maar hij vond het zalig. Lekker leunde hij achterover tegen het boord en rustte. Zijn adem ging al wat langzamer en z'n vuurrood hoofd verloor een beetje van zijn gloeiende kleur.

De veerman boemde kalm door. Telkens liep hij met den vaarboom in de hand naar voren, stiet hem daar in het water, tot de ijzeren punt in den bodem stak

en ging er dan met zijn schouder tegen leunen, heelemaal voorovergebogen. Zoo liep hij de plecht af, over de plank, die langs den zijkant van het ruim lag, tot achteraan toe. Leuk was dat, vond Piet... as je goed keek, zag je, dat de veerman eigenlijk precies op dezelfde plek bleef, maar de schuit gleed onder hem weg en daarom moest-ie lopen...

Joost hield de hoogaars precies in 't midden en volgde nauwkeurig al de bochten van het slingerende water.

„Je stuurt fijn!” riep Piet.

DE VEERMAN BOEMDE KALM DOOR.

„Wacht maar, straks, als we buiten zijn”, riep Joost terug, trotsch op z'n stuurmanskunst.

In eens sprong de kramer op de voorplecht. Ze waren al tusschen de slikken en aan den frisscher wordenden wind merkte je, dat het groote water van den breeden stroom niet ver meer was. De man keek even rond en greep toen een tweeden vaarboom, die aan zijn kant lag. De veerman stond even stil en riep:

„Hé daar, wat ga jij beginnen?”

„Ik ga een beetje meeboomen”, zei de kramer, „ik verveel m'n eigen as ik zoo niks zit te doen.”

„Laat dat maar”, zei vader, „want dat is moeilijker, dan je wel denken zou.”

„Ik ben schippersknecht geweest, hoor”, riep de ander. „Ik ben m'n vak nog niet vergeten.”

En meteen zwiepte hij den boom over boord en duwde hem naar beneden. Het duurde even, eer hij grond had. Toen leunde hij er ook met zijn schouder tegen en begon te duwen.

Joost moest z'n roer een beetje omleggen, want de kramer duwde de schuit scheef. Hij deed anders wel erg z'n best, want hij lag bijna met z'n neus op het boord van de hoogaars en Piet dacht ieder oogenblik, dat-ie die neus stooten zou, want telkens slipten z'n voeten een eindje uit.

De veerman stond er met z'n boom in de hand naar te kijken en schudde z'n hoofd.

„Je kunt er niks van, Vonk”, zei hij. „Je boom dichterbij de schuit zetten, anders duw je ons de wal op. En voorzichtig, dat je niet uitglijdt, anders rol je over boord.”

„Geen nood”, bromde de vent, „ik ken 'et vak hoor . . . wat denk je wel.”

Nijdig trok hij den boom uit den grond, maar die zat vaster dan hij dacht en als hij zich niet met de eene hand aan het boord had vastgegrepen, zou hij zeker z'n evenwicht verloren hebben. Toen liep hij over de plank weer naar de voorplecht tot vlak bij Piet. Daar keerde hij zich om en piekte den boom zoo kwaadaardig in het water, alsof dit hem beledigd had. Hij dacht, dat hij al grond had en leunde voorover tegen den knop van den vaarboom. Maar dat was mis! . . . De punt had den grond nog niet geraakt. En toen nu de kramer er tegen ging leunen, ging in eens de vaarboom veel vlakker. De schouder van den knappen schipper vond geen weerstand en daardoor struikelde hij en sloeg met boom en al in een grooten boog over boord. Met een luiden plons verdween hij in het hoog opspattende water. Piet vloog schreeuwend overeind. De vrouw kwam verschrikt uit het roefje kruipen en al de kinderen kropen haar achterna. Het was in eens een leven en een verwarring.

Alles schreeuwde en huilde en liep door elkaar. Alleen de veerman bleef kalm.

„Gooi het roer om, Joost!” schreeuwde hij met een geweldige stem. „En in het ruim, jullie allemaal, vlug wat!”

... VERDWEEN HIJ IN HET HOOG OPSPATTENDE WATER.

De schuit draaide al bij en de veerman liep met een lang touw in z'n hand naar den kant, waar de kramer over boord geslagen was. Juist kwam deze proestend en snuivend weer boven. Ongelukkig kon hij niet goed zwemmen en hij sloeg onhandig met armen en beenen,

dat water en schuim overal heen spatten. Daarbij had hij een paar flinke slokken van het bitter-zoute water naar binnen gekregen. Met benauwde stem schreeuwde hij en maakte borrelende geluiden, waaruit niet wijs te worden was. Maar hij lag niet ver van de hoogaars af en de veerman riep:

„Hé, Vonk, probeer dat touw te grijpen.”

Vlug slingerde hij het touw naar den drenkeling. Het sloeg hem slingerdeslang om het hoofd. De benauwde handen grepen haastig in het rond...

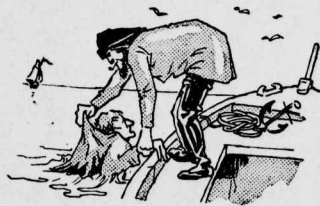
... het hoofd verdween alweer half onder water... maar hij had het touw vast.

Met een flinken haal trok de veerman hem nu naar de hoogaars en er was geen gevaar, dat Vonk zou loslaten. Krampachtig hield hij zich vast.

Verboog vader zich over boord, trok 't touw nog wat hoger op en greep

... GREEP TOEN DEN NATTEN DRENKELING BIJ ZIJN KRAAG.

toen den natten drenkeling bij zijn kraag. Nog een forschen ruk en Vonk kon met z'n krampende vingers het boord grijpen. In zijn haast om in het scheepje te komen, rolde hij nog even holderdebolder over een tros touw, viel flink met zijn hoofd tegen den poot van de kachel en stond toen bibberend en met wijdopen oogen van den schrik en den angst tusschen den rommel van zijn kraam. Jammerend en huilend stonden de vrouw en de kinderen om hem heen. Het water droop tappelings uit zijn broek en uit zijn mouwen liep het met straaltjes over zijn handen naar den planken vloer. Hij klapper-tande en trok allerlei leelijke gezichten om den akeligen

smaak van het brakke water, zoodat Piet en Joost, die samen in de stuurbank zaten, en van den schrik bekomen waren, er stillette om moesten lachen.

De veerman had intusschen den vaarboom opgevischt. Nu keek hij naar het huilende troepje en den drenkeling, die zoo goed kon boomen en onwillekeurig moest hij ook even lachen. Maar hij hield zich boos en zei barsch:

„Dat heb je nou van je eigenwijsheid en je opschepperij. Trek maar gauw droge kleeren aan, dat je me den boel niet nog smeriger maakt en nog een longontsteking oploopt ook.”

De huilende vrouw trok een kist naar voren en maakte die open. Ze haalde er droge kleeren uit, die er niet heel zindelijk en mooi uitzagen en reikte die aan den nog altijd zwijgenden en bibberenden man.

„Vooruit nou!” bromde de veerman. „Het roefje in en je verkleeden.”

Gehoorzaam, net als een hond, die klappen gehad heeft, kroop Vonk in het roefje en vader deed het luik boven hem dicht.

„Zie zoo”, zei hij, „de reis begint al goed. En nou niet meer schreeuwen, daar in 't ruim, want alle gevaar is voorbij.”

Verschrikt hielden de kinderen in eens op met huilen en keken met hun betraande oogen angstig naar den grooten man met z'n donkeren baard, die zoo'n harde stem opzette.

Joost lei het roer weer om, vader boomde weer en langzaam gleed de hoogaars verder het gat uit.

Piet was weer bij het anker op de voorplecht gaan zitten en keek eens rond. De slikken liepen ten einde. Je zag al het witte schuimrandje tegen den buitenkant en de golven van den grooten stroom liepen al zoetjes aan op de hoogaarts toe en hieven die af en toe zachtjes omhoog. Het water kreeg een helderder groene kleur en telkens ging de vaarboom van den veerman al dieper en dieper.

Eindelijk lei hij den boom neer en riep:

„Opletten, Joost, hou de hoogaars goed bij, hoor, ik ga het zeil hijschen.”

„Ja, vader”, riep Joost terug en nam den helmstok vaster onder z'n arm.

De veerman maakte een touw los en begon er met beide handen aan te trekken. Ratelend ging het zeil omhoog. Hoe hoger het kwam, hoe harder de veerman trekken moest, en bij de laatste halen, die het zeil strak moesten spannen, sloeg hij het touw om een klamp, zette z'n eene voet tegen den mast en hing met z'n volle zwaarte aan het touw. Toen was het zeil geheschen en het touw werd vastgezet. Joost maakte een ander touw los, dat vlak bij hem aan een houten klos zat en met veel geraas viel het zwaard aan den kant van het zeil naar beneden. Daarna heesch de veerman nog een driehoekig zeil vooraan den boeg van de hoogaars . . . het scheepje ging een beetje schuin liggen . . . en ze waren onder zeil.

De veerman nam het roer over en Joost ging bij Piet op de voorplecht zitten.

„Nou wordt 'et pas fijn, jó”, zei hij. „Daar buiten is altijd veel meer wind en je zal es zien, hoe mooi we nog dansen daar.”

„Waarom mag je nou niet sturen?” vroeg Piet.

„O, 't is hier veel te gevaarlijk water”, antwoordde Joost. „'t Is hier vol zandplaten, kijk maar es naar al die boompjes en boomtakken in 'et water. Dat noemen ze bakens en daar moet je precies tusschendoor sturen. Maar d'r zijn ook nog een boel uitstekende punten, waar niks op staat en die weet vader allemaal uit z'n hoofd te zitten en ik nog niet.”

Piet was nog een beetje ongelooovig.

„Mag je dan straks wel weer sturen?” vroeg hij.

„O ja”, zei Joost, „als we eenmaal door het moeilijke water heen zijn wel. Dan mag jij ook wel es sturen.”

„Dat zal wel waar zijn!” riep Piet.

„Nee, gerust!” verzekerde Joost. „Daar is niks an, dat gaat vanzelf.”

Piet wou het wel erg graag, maar hij durfde het toch

niet te gelooven, dat hij, heelemaal alleen, die mooie hoogaars over dat groote, wijde water, zou mogen sturen.

Een tijdje zeiden ze niks. Ze keken over boord en Piet, die voor het eerst van zijn leven op den stroom was, kon z'n verbazing niet op. Wat was dat water breed en wijd uitgestrekt! Het leek veel grooter en breeder dan als je aan den kant stond. De hoogaars had z'n kop naar links gewend en recht vooruit leek het nu net de zee. 't Werd naar dien kant hoe langer hoe wijder. Alleen juist in het midden zag je heel, heel ver weg een blauwige strook land met een paar torenspitsen, maar dat leek alles zoo ijl en nevelachtig, dat het net was, of 't maar lichte schaduwen tegen de blauwe lucht waren. Ginder ver zag je een donkeren schoorsteen een zwarte rookwolk in de lucht spuwen.

„Wat is dat?” vroeg Piet.

„Een stoomboot.”

„Gezonken?” vroeg Piet verschrikt. „Je ziet alleen de pijp!”

Joost schoot in een lach.

„Ik kan wel zien, dat je nog nooit op 't water geweest bent! Zoo meteen zal je de heele boot wel zien. Da's altijd zoo. 't Is net of-t-ie langzaam boven water uit komt klimmen.”

Piet tuurde recht vooruit en werkelijk, het duurde niet lang of de heele boot kwam langzaam, erg langzaam te voorschijn en nu kon je duidelijk zien, dat zij naderde.

„We treffen 't toch maar met het weer”, zei Joost, „als we wind zoo blijft, kunnen we terug ook rechtdoor zeilen.”

't Was heerlijk weer. De zon scheen zoo fijn over het breede water, dat onder den frisschen wind lekker te schommelen lag, heelemaal geen hoge golven, zoals die waar je van las in je bibliotheekboek, maar toch ging de hoogaars af en toe met d'r kop een eindje de hoogte in en gleed dan weer naar voren weg, zachtjes en geleidelijk. Piet en Joost stonden nu heelemaal vooraan en hielden zich aan de touwen van de fok vast. Telkens als

de hoogaars de hoogte in ging keken ze mekaar aan.
„Fijn, hè?” zei Joost, en Piet knikte met een verheerlijkt gezicht, maar voor alle zekerheid hield hij zich toch maar een beetje steviger vast.

Toen de jongens zich omdraaiden stond de kramer

... HARDHANDIG TE REINIGEN ...

weer in het ruim bij zijn vrouw en kinderen, die bij elkaar op een van de planken tegen het boord zaten. Hij keek norsch om zich heen, maar z'n oogen stonden veel helderder. Zeker was hij van den schrik en het frissche bad heelemaal nuchter geworden. Ze hoorden hem tegen de vrouw zeggen:

„Ik zal de kinderen es wasschen, ze zien d'r vies uit.”

De kinderen begonnen al vooruit te schreeuwen, maar

er hielp niets aan. Papa schepte een emmertje water, zocht een bakje groene zeep op en begon de weinig zindelijke hoofden van zijn kroost nogal hardhandig te reinigen. Met zijn holle hand plonsde hij ze een gulp water over het haar en wreef dan met z'n harde handen over hoofd en gezicht, al maar in de ronde, tot de kinderen er duizelig van werden en schreeuwden alsof ze vermoord werden. Ten slotte droogde hij ze met een ruwe, blauwe handdoek af en daar stonden ze op een rijtje, met vuurrode gezichten en naar alle kanten uitpiekende haren.

Joost en Piet stonden er naar te kijken en vermaakten zich niet weinig met deze reinigingskuur. Vooral Joost schreeuwde het af en toe uit van 't lachen bij de krijschende kreten van de slachtoffers. Wat gingen ze te keer! En ze hadden 'et toch hard nodig. Toen het afgeloopen was, zei Vonk tegen den veerman:

„Zie je, da's nou mijn werk. As ik ze niet af en toe onder handen nam, vervuilden ze heelemaal, want m'n vrouw is te lui om d'r een hand naar uit te steken.”

En hij keek boos naar de vrouw, die lusteloos achterover leunde tegen het boord en niet antwoordde. Vader had niet veel lust, zich met de ruzie van die twee te bemoeien en zei:

„Wel, Vonk, ben je al een beetje bekomen van den schrik?”

Maar daar wou Vonk nou weer niet over praten. Hij bromde wat en draaide zich om, naar z'n natte kleeren, die hij over de boorden begon uit te hangen om ze te laten drogen. Toen ze allemaal hingen, zei de veerman zoo langs z'n neus weg:

„Hier ligt de stokdweil, Vonk. Daar kan je beneden het roefje mee droogzwabberen, want de vloer ligt vol plassen van je natte kleeren.”

Vonk begreep, dat-ie dit niet weigeren kon en met een nijdig gezicht dook hij in het roefje weg, de stokdweil en een emmertje bij zich. Toen hij weer boven kwam, smet hij een gulp vuil water over boord en

spoelde de zwabber uit. Daarop wou hij weer eens laten zien, dat-ie nog een ouwe schippersknecht was: hij lei den stok op z'n arm en liet hem springen en draaien, zoodat de druppels in een wijden cirkel rondom vlogen. Triomfantelijk keek hij den veerman aan, die lachend knikte en zei:

„Dat ben je nog niet vergeten!”

„Dat geloof ik oo . . .”

...HARD TEGEN Z'N
KIN...

Verder kwam Vonk niet, want de zwabber gleed ineens onder z'n draaiende hand uit en sloeg hem met den stok hard tegen z'n kin, zoodat de jongens z'n tanden tegen mekaar hoorden klappen. Vonk vloekte en schold en gaf den zwabber een trap, dat-ie 'et ruim in vloog. De veerman hield zich ernstig en zei:

„Hola . . . voorzichtig, man, je zou je bezeeren.”

Vonk keek hem woedend aan, sprong in het ruim en ging op een kist zitten, zonder verder tegen wie dan ook een woord te spreken. Af en toe wreef hij eens over z'n pijnlijken kin.

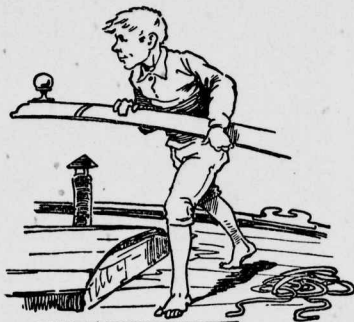
Piet en Joost stonden achter de fok en stieten mekaar telkens aan. Ze moesten moeite doen om niet hard te lachen, maar Joost had de tranen in z'n oogen, zoo spande hij zich in om het niet uit te gieren . . . Wat een malle vent was die kramer . . . Die dacht, dat-ie een heele schipper was en telkens viel het tegen.

„Vader, mag ik nou weer sturen?” vroeg Joost.

Vader knikte. Joost en Piet liepen naar achter en gingen naast mekaar op de stuurbank zitten. Vader klom over het roefje en zei tegen Joost:

„Je moet het Piet maar leeren, dan kan die zoo meteen het roer es van je overnemen.”

Piet kreeg een kleur van plezier. Dat had-ie toch niet gedacht, dat-ie hier heusch op dat groote water de hoogaars zou mogen sturen. Joost wees hem, hoe hij doen moest. Kijk, als je de helmstok naar links duwde, dan ging de kop van de hoogaars naar rechts . . . onder het zeil door kon je het net zien . . . en dan moest je maar aldoor recht aansturen op die groote rooie ton, die daar ginder op het water lag te dobberen . . . dat was een

JOOST WEES HEM HOE HIJ HET DOEN MOEST.

boei, die lag met een ketting aan den grond vast, verankerd . . . en aldoor brandde daar een lichtje in, dat telkens aan en uit ging . . . nou kon je 't nog niet zien, omdat de zon scheen, maar straks zou Piet het wel zien, as ze d'r dicht bij waren . . . En daar ginder ver lag een zwarte ton. Daar zou vader het roer weer overnemen, want daar was 'et weer „moeilijk water”. In eerlijke bewondering zei Piet:

„Wat weet je dat allemaal precies.”

Nou kreeg Joost een beetje een kleur van verlegenheid en hij zei:

„O, ik vaar hier zoo dikwijls met vader. Ik kan 'et haast wel droomen.”

Toen mocht Piet het roer overnemen. Joost zou wel mee optellen.

Piet voelde zich een heele stuurman. Met den helmstok onder z'n linkerarm zat hij rechtop en tuurde vooruit, nauwkeurig opletten, of de kop van de hoogaars wel precies naar de rooie ton wees. Telkens voelde hij rukjes aan het roer. Dat deden de golven en daar moest je op passen, want de minste of geringste wending van het roer maakte de heele schuit mee . . . Hè, wat zaten ze hier fijn . . . Het water zong een leuk liedje langs de boorden en klotste zoo gezellig. En achter het roer hoorde je het zachtjes wegbruisen. Piet wist, dat daar een witte schuimstreep achterbleef en dat die het kielzog genoemd werd. Zoo nu en dan greep Joost even den helmstok en duwde dien een beetje meer in de goede richting, als Piet soms een oogenblikje niet goed oplette.

De veerman stond op de voorplecht en schoot de tros touw bij het anker wat netter op. Toen hij daarmee klaar was, keek hij eens vooruit, daarop naar het zeil en riep: „Een beetje oploeven, stuurman!”

Piet keek hem onnoozel aan. Oploeven? Wat was dat? Joost trok den helmstok wat naar zich toe.

„Dat beteekent, dat je den kop meer naar den kant van den wind moet brengen”, zei hij. „En het omgekeerde is: „volhouden”.”

„Julie worden al heele schippers!” riep vader en hij lachte.

Piet was trotsch en in zichzelf herhaalde hij:

„Naar den kant van den wind is oploeven . . . van den wind af is volhouden” . . . een heele massa keeren achter mekaar, om het vooral goed te onthouden.

De kramersfamilie zat rustig in het ruim en sliep. Ze waren zeker moe en langzaam aan werd het ook warm op het water.

Daar gingen ze langs de rooie ton. Wat een groot ding

was dat, als je 'm van dichtbij zag. Hij draaide in het stroomende water om en terug en nu zag je ook duidelijk de witte vlam, die op geregelde tijde aan- en uitfloopte.

„De gasboei”, zei Joost.

Dicht langs hen ging nu ook de stoomboot voorbij. Kolossaal, wat een kanjer was dat! En wat een menschen aan boord! Ze stonden over de verschansing naar de hoogaars te kijken en schreeuwden en wuifden. Piet en Joost wuifden terug met hun pet en Piet vond het wat fijn, dat al die menschen zagen, hoe hij zat te sturen. Die zagen hem vast voor een echte schippersjongen aan!

In de buurt van de zwarte ton nam vader het roer weer over en Joost en Piet kropen nu in het roefje. Ze zouden eens wat gaan eten.

't Was leuk in het roefje. Er stond een klein potkachelkje en langs de wanden waren heel laag bij den vloer bankjes. Aan de eene kant was waarempel een bed. 't Was smal en erg laag, maar Piet vond het prachtig. Dat was nou een echte „kooi”, een scheepskooi, waar je altijd van las. Een tafel was er niet, maar dat hinderde niet. Ze zaten allebei op hetzelfde bankje en Piet maakte zijn pakje los. Eerlijk deelden ze de lekkere kadetjes en toen pelden ze ieder een hard gekookt ei, doopten dat in een beetje zout, dat Piet in een papiertje bij zich had en sloegen zich op hun buik, zoo lekker vonden ze het. Na afloop van hun maaltijd zeiden ze:

„Hè, hè . . . wat hebben we lekker gegeten.”

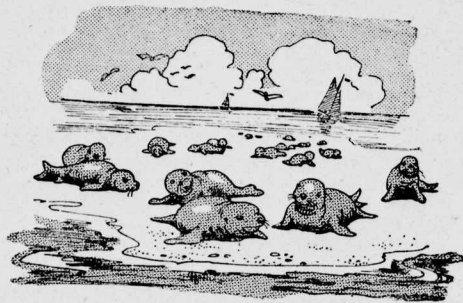
En ze leunden met verheerlijkte gezichten achterover tegen de ribben van de wand en wreven zich weer over hun buik, als echte lekkerbekken. Piet keek nog eens in het roefje rond. 't Was toch wat een lollig kamertje. Kijk, daar hingen twee lantaarns. Die moesten zeker 's avonds in den mast geheschen worden. En aan spijkers hingen olieassen en zuidwesters. Twee groote waterlaarzen stonden achter het kachelkje . . . Leuk, als je zoo achterover lag, hoorde je het water vlak bij je hoofd langs de boorden van den hoogaars bruisen en kabbelen. 't Was net of 'et een liedje zong. En schuin boven je was het luik

van het roefje. Daardoor heen zag je een plek van de blauwe lucht met hier en daar een wit wolkje. Soms zag je ook even een meeuw, die hoog in de lucht voorbij zeilde, met z'n vleugels stil.

Toen kwam in eens vaders hoofd in de opening.

„Hé, jongens!” riep hij. „Kom es gauw kijken, wat een zeehonden!”

Joost en Piet klauterden zoo gauw ze konden het roefje uit en keken in de richting, die de veerman hen aanwees.

ZEEHONDEN!

Een eind verder zagen ze een zandbank, die aan den rand dicht bij het water werkelijk vol zeehonden lag. Vol verbazing stond Piet te kijken. Wat een massa! Zeker wel een stuk of twintig! Ze lagen lui en lekker zich in het warme zonnetje te koesteren, sommigen op hun rug, anderen op hun buik, weer anderen op hun zij. Ze lagen onbewegelijk net of ze dood waren.

„Kijk ze daar eens lui liggen!” riep Piet, „hebben die effen een leventje!”

De heele kramersfamilie, behalve de vrouw, was ook

op de voorplecht geklommen en tuurde onder allerlei uitroepen naar de luierende zeehonden. Ze voeren er recht op aan.

„Let nou eens op, wat ze doen, als we er dicht bij zijn”, zei de veerman.

Hij stuurde de boot een beetje meer op de zandbank aan. Op een oogenblik riep hij:

„Nou allemaal tegelijk hard beginnen te schreeuwen! Vooruit!”

Dat was me een leven! De jongens, de kinderen van den kramer, alles gilde en krijschte en brulde of ze mal geworden waren! Zelfs de lange oliebollebaas zette de handen aan zijn mond en bulderde als een dol geworden Indiaan: „Hoe! Hoe! . . . Hoeooooooooe!!!”

En toen had je moeten zien, hoe de zeehonden schrokken! Alsof ze geslagen werden, zoo schoten de koppen overeind. Van schrik en angst wisten de dieren eerst niet wat ze doen moesten. Ze draaiden en wendden en keerden hun koppen naar alle zijden. Maar in eens schenen ze de boot in de gaten te krijgen. Een oogenblikje waren alle koppen naar de hoogaars heengewend . . . Toen begon de algemeene vlucht. De verschrikte dieren hobbelden langs en over mekaar heen op het water af . . . Piet moest vreeselijk lachen . . . Wat maakten die beesten ook een allerzotste bewegingen! Hun voorvinnen gebruikten ze als pooten en hun achterlijf sleepten ze maar mee . . . Toch kwamen ze nog vrij snel vooruit. De een na de ander kwam aan den zoom van het water en daar was het in eens uit met hun onhandigheid . . . Ploomp! . . . doken ze weg . . . Even zag je er nog hier en daar een met zijn kop boven, maar al gauw waren ze allemaal verdwenen. De zandbank was leeg en verlaten en nergens was meer een spoor van de zeehonden te ontdekken.

„Nou opletten”, zei Joost. „Zal je zien, dat zoo meteen al de koppen weer boven komen, om adem te scheppen.”

In gespannen verwachting stonden ze allemaal naar de oppervlakte van het water te turen. Het duurde nogal lang. De hoogaars was al voorbij de zandbank. Maar toen

kwamen ze een voor een, soms bij drie, vier tegelijk, boven. Een heel eind schoten ze met hun kop boven water en keken rond. Maar het gevaarlijke ding was zeker nog te dicht in de buurt naar hun zin, want ze doken meest allemaal weer dadelijk onder. Een paar bleven rondzwemmen. Je zag hun leuke ronde koppen heen en weer schieten, verbazend vlug.

„Dat kunnen ze beter, dan loopen”, riep Piet. „Kijk . . . daar gaat er waarempel een aan land!”

Inderdaad was er een zoo brutaal om weer tegen de zandbank op te klauteren. En hoe verder de hoogaars wegzeilde, hoe meer er moed vatten en weer de bank opstompelden. En eindelijk lagen ze daar weer allemaal, lui en lekker in het zonnetje op het warme zand. Net zwarte en witte gestippelde vlekken.

„Ziezoo”, riep Piet, „dat hebben we ook weer gezien. Wat een hoop waren d'r!”

„Goed, dat Louw niet in de buurt was”, zei Joost. „Dan waren ze d'r zoo goed niet afgekomen.”

„Wel?” vroeg Piet.

„Nou, die schiet ze dood . . . Voor elke zeehond krijgt ie een premie, een rijksdaalder of twee gulden, geloof ik en dan mag ie 'et beest nog zelf houden.”

„Dan lagen daar heel wat rijksdaalders op het zand”, zei de kramer. „Had ik moeten weten! Vooruit”, bromde hij tegen zijn kinderen, „terug 'et ruim in, anders sla je zoo meteen nog over boord.”

Joost en Piet kropen heelemaal naar voren en zaten dicht tegen een bij de spits toelopende kop van den hoogaars vooruit te kijken. Joost noemde al de verschillende soorten van schepen op, die voorbij voeren: jachten, klippers, tjalken, schuiten, aken, botters, platters en nog veel meer, die hij allemaal op z'n duimpje kende. Hij vertelde Piet ook, waaraan je ze kennen kon, maar Piet kon het niet onthouden en als hij er eens naar raadde, vergiste hij zich telkens opnieuw.

Toen de jongens eindelijk weer eens op de verre torens van Bruinisse letten, waren ze er al heel dicht bij.

„Nog een half uurtje, jong”, zei Joost, „dan zijn we d'r.”

„Jammer”, vond Piet, we „varen net zoo lekker.”

„O, maar we moeten nog terug ook. We hebben nog een heele dag voor ons.”

Dat was waar en dat troostte Piet weer een beetje, die al van plan was om spijt te gaan voelen.

Piet zat boven op het roefje en Joost was bij zijn vader in de stuurbank gekropen, toen ze met een mooien zwaai de haven van Bruinisse binnenliepen. Joost keek eens langs het boord en riep verbaasd:

„Kijk es, vader, wat staat er maar een beetje water!”

Vader glimlachte en zei:

„Begrijp je nou, waarom we om acht uur uit moesten varen?”

Joost begreep het best: de haven liep met laag water bijna heelemaal leeg; als ze een half uur later gekomen waren, zouden ze buiten de haven hebben moeten wachten. Nu draaide de boot schuin den hoek om. Zonder dat iemand het hem behoeft te zeggen, liep Joost naar de voorplecht; Piet liep met hem mee en samen lieten ze het zeil en de fok vallen. Toen nam Joost een touw, dat al klaar lag en op een wenk van den veerman gooide hij dat om een dikke meerpaal. Even stootte en schuurde de hoogaars langs den paal en lag toen schommelend stil.

„Ziezoo”, zei de veerman, „daar zijn we d'r. Als Vonk nou even de stad in gaat om een wagen te huren, dan kunnen we de boel uitladen.”

Vonk ging weg en toen het zeil en de fok netjes ingeplooid waren, kroop vader in het roefje. Even later kwam zijn hoofd er weer boven het luikje uit. Joost en Piet stonden naar den wal te kijken, waar een heel troepje kinderen saamgelopen was, die zeker al gehoord hadden van het nieuws, dat er een oliebolleakraam voor de kermis aangekomen was. Ze stonden maar al strak naar den hoogaars te kijken, naar de slordige kramersvrouw en

de kinderen, die op de kisten en pakken onverschillig naar den wal keken. De veerman riep:

„Wie lust er een boterham?”

Joost en Piet riepen allebei tegelijk:

„Ikke!”

„Dan kom je maar hier”, zei vader en het hoofd dook

„WIE LUST ER EEN BOTERHAM?”

weg. De kramerskinderen hadden ook eventjes gekeken en met verlangende oogen, maar ze begrepen wel, dat deze uitnoodiging niet voor hen bestemd was en daarom draaiden ze hun hoofd maar weer recht vooruit, peuterden in hun neus en staken hun tong uit tegen de jongens en meisjes op den wal.

De veerman had uit een kastje in den achterwand van het roefje een groot, rond brood te voorschijn gehaald en een potje boter. Hij trok een groot knipmes uit z'n zak en sneed een heele stapel lekkere boterhammen af. Daar smeerde hij boter op en toen kwam hij nog voor den dag met een groot stuk gekookte ham. De jongens keken met begeerige oogen toe en lachten eens tegen mekaar: dat zag er goed uit; het water liep hun om de tanden.

„Wacht”, zei de veerman, „breng deze eerste sneden brood es naar de kinderen en de vrouw in het ruim. Die zullen ook wel wat lusten, want ik heb ze nog heelemaal niet zien eten.”

't Was waar, maar de twee jongens, die daar straks al van Piet's zachte kadetjes en harde eieren hadden zitten smullen, hadden het niets eens opgemerkt. De jongens liepen gauw naar de familie en deelden de boterhammen uit. De kinderen keken met groote verbaasde oogen naar de lekkere boterhammen en vergaten te bedanken, zoo haastig propten ze hun monden vol. De vrouw glimlachte vriendelijk, maar toen Piet haar eens goed aankeek, zag hij tranen in haar oogen.

„Dank je, hoor jongens”, zei ze, „en bedank de veerman vooral ook.”

„O, niks te danken, juffrouw”, zei Joost een beetje verlegen en toen ze samen weer in het roefje waren, zei hij tegen z'n vader:

„Die vrouw huilt een beetje, vader en ze laat u bedanken.”

„Zoo”, bromde de veerman. „Nou, vallen jullie maar aan.”

Joost en Piet pakten ieder een boterham en begonnen te eten, alsof ze den heelen langen dag nog niets gehad hadden.

„Jullie lusten 'et nog al”, zei vader.

„Ja”, riep Joost, „en daar straks hebben we al kadetjes en gekookte eieren gegeten ook.”

„Wel alle menschen”, lachte de veerman, „wat een schrokkebrokken!”

De jongens lachten ook, maar ze lieten zich door dit scheldwoord niet afschrikken en aten net zoo lang door, tot vader met een verschrikt gezicht zei:

„Nou, maar ik zet de rest weg, hoor . . . Jullie zou me m'n heelen voorraad proviand wel opslokken en dan kwamen we vanavond blauw van den honger thuis.”

Hij nam alles weg en borg het in de kast. Door een vluggen aanval wist Joost nog één boterham te veroveren die hij met Piet samen deelde, maar toen was het ook uit.

Toen ze weer boven kwamen, was al het water tusschen de hoogaars en den wal weggelopen. Het scheepje lag met zijn kiel op het grijze, vette slik, een beetje overgezakt naar den buitenkant.

„Dat zal een aardig poosje duren, eer we weer vlot zijn”, zei vader.

De heele haven was bijna droog. Tegen de kanten waren putten, die nog vol water stonden: dat waren de geregelde ligplaatsen van de hoogaarzen der visschers, die nu uit waren. 't Was een vreemd gezicht, al die scheepjes, die met hun bodem op het slik lagen. Je kon net zien, hoe ver het water kwam. Onder die lijn waren ze net groen beschimmeld van de lichte, harige waterplanten. En er zaten ook kleine, witte schelpjes, die Joost „pokken” noemde.

De kramer bleef lang weg. Zoo lang, dat de veerman zei:

„Ik ga es kijken, waar-ie blijft.”

Maar de vrouw keek hem bedroefd aan en zei:

„Dat weet ik zoo wel . . . Die zit natuurlijk in de herberg daar ginder om den hoek.”

„Dan haal ik 'em d'r uit”, bromde vader nijdig. „We zijn niet hier gekomen voor ons plezier. D'r moet gewerkt worden. Passen jullie op de hoogaars, jongens, dat er geen mensch aan boord komt.”

Toen liep hij tegen de schuine, wankelende plank op naar den wal en de achterblijvers zagen hem met groote

stappen langs de kade loopen en om den hoek verdwijnen.

Joost en Piet gingen aan weerskanten van de plank op het boord zitten. Ze voelden zich gewichtig, dat hen opgedragen was, de hoogaars te bewaken. Piet zei grimmig:

„Laat er maar es een opkomen, as-t-ie lef heeft . . . Kieperen we 'm zoo van de plank de modder in, niet Joost?”

„Reken maar!” zei Joost, kauwend op een stukje hout, dat misschien wel een pijp moest voorstellen. Piet schoot in een lach.

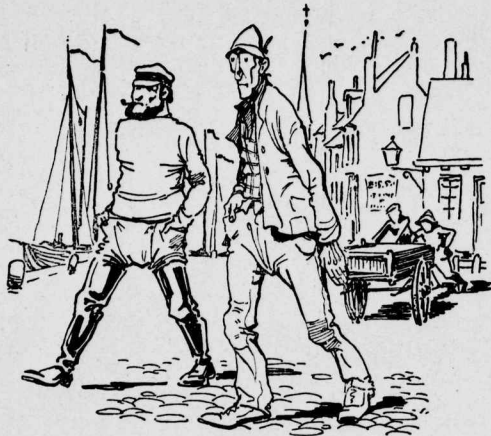
„Dat zou een mooi gezicht zijn”, zei hij. „As daar iemand in die vette modder lag te spartelen!”

De vrouw ging met de kinderen ook aan wal. Ze waren moe en stijf van het zitten en wilden zich wel eens vertreden. Toch liepen ze niet lang, want een eind verder gingen ze in het gras langs den berm zitten, aangegaapt door een stelletje kinderen.

Het duurde nog een heel poosje. Joost en Piet begonnen zich te vervelen. Ze liepen de heele hoogaars over, kropen ver onder de voorplecht, om alles te bekijken. Daar was het donker en tusschen de ribben stond water. Piet gleed uit en had meteen een natten zolder in z'n broek, tot groot vermaak van Joost, die lachte om Piet's verschrikt gezicht. Piet sloeg zich op z'n broek en het water sprong tusschen z'n vingers door. Hij ging daarom languit op z'n buik op de voorplecht liggen, om zich te laten drogen.

Eindelijk toch kwamen vader en de kramer terug. Achter hen aan liepen twee mannen, die een groote handkar duwden. Vader keek boos en Vonk liep maar druk te praten en lachte voortdurend. Hij was in het kroegje geweest en daar had vader hem gevonden, terwijl hij druk bezig was met een heele reeks borreltjes den leelijkheid smaak van het zeewater weg te spoelen, zooals hij zei. En voor de tweede maal dien dag was Vonk niet heelemaal nuchter.

Nu begon het uitladen. De veerman hielp mee, en gaf raad, wat wel noodig was, want op de telkens wiebelende plank was het lastig loopen voor de sjouwers, die er niet aan gewend waren. Alles ging stuk voor stuk den wal op en ten slotte was er alleen nog maar de mooie gelakte

... VADER EN DE KRAMER ...

kachel met de gekleurde bloemetjes en het vele, blinkende nikkel over.

„Die zal ik alleen even aan wal dragen!”, zei Vonk, „want dat is een kostbaar stuk, waar ik geen mensch met z'n vingers an laat komen.”

„Da's veel te zwaar!”, vond de veerman, maar Vonk lachte hem uit en beweerde, dat-ie wel twee zulke kachels voor z'n rekening dorst te nemen. Toen haalde vader de

schouders op en liet den eigenwijzen vent z'n gang gaan. Na veel vergeefsche pogingen had Vonk het fornuis eindelijk zoo beet, dat-ie 'et voor z'n buik in evenwicht hield. Moeilijk klom hij op de plecht en zette tastend z'n eenen voet op de plank. Al de aanwezigen keken vol belangstelling, ademloos toe. De jongens vonden, dat die kramer toch nog al aardig sterk was. De man zweette nou al van inspanning. De aderen aan z'n slapen zwollen op en heel z'n gezicht was rood, tot z'n nek toe, waar je dikke spieren als koorden onder de huid zag opbollen. Voetje voor voetje ging het de plank over. Toen hij in het midden was, wiebelde de zwaar doorbuigende plank even en Vonk wankelde. Hij bleef staan, verzette z'n voeten om z'n vasten stand terug te krijgen. Maar opnieuw wiebelde de plank en Vonk helde gevaarlijk over. Een algemeen geroep klonk op:

„Pas op! Pas op!”

Maar dat hielp niet veel. De plank bleef wiebelen en Vonk, die paars en blauw van inspanning zag en wiens oogen van angst uitpuilden, verzette weer z'n voeten, maar nu zette hij ze net verkeerd ... hij wankelde heviger ... Het volgende oogenblik liet hij wanhopig het fornuis los, dat links van de plank naar beneden tuimelde ... De plank, bevrijd van den zwaren last, zwiepte een beetje omhoog en dat was voldoende om den man, die toch al niet erg vast meer op z'n beenen stond, te doen uitslippen ... en daar lag-ie ruggelings naast zijn fornuis in het vette, natte klei-slik ... De vrouw en de kinderen jammerden luid en zwaaiden als wanhopigen met de armen. De twee sjouwers op den wal vatten het minder droevig op. Ze sloegen bijna dubbel van het lachen en kletsten met de handen op de knieën van overdadige pret. De veerman schudde het hoofd, maar kon zich toch niet weerhouden, even te glimlachen. Joost en Piet hadden eerst wel even in angst gezeten, onwillkeurig, maar toen ze nu de lange kramer overeind zagen krabbelen, vol modder, tot over z'n enkels wegzakkend in de vette, zuigende klei, toen schoten ze toch ook in

een lach. En ten slotte lachte zelfs de vrouw zachtjes mee, en de kinderen stonden zwijgend naar hun vader te kijken, die ploeterend naar de hoogaars waadde. Telkens moest hij met moeite z'n voeten uit de modder trekken en dan zakte hij er den volgende stap weer een eindje verder in. Z'n pet had-ie verloren en z'n haar zat vol klonters klei. Bij het aan boord klimmen gleed hij nog een paar keer terug, tot nieuwe vreugde van de belangstellende toeschouwers, maar eindelijk stond-ie toch weer veilig en wel op de voorplecht. Maar hij stond

EN DAAR LAG IE!...

met zoo'n onnoozel gezicht naar z'n beslijkte broekspijpen te kijken en hij voelde met zoo'n vies gebaar aan z'n hoofd en z'n rug... z'n gezicht zat zoo komiek vol slijkspatten, dat je wel moest lachen of je wou of niet. En toen werd Vonk in eens woedend. Hij begon te schelden en te razen als een wilde, toen de anderen hoe langer hoe harder lachten. Vonk werd steeds woedender en sprong in de ronde als een kakkerlak en eindelijk begon hij den veerman uit te schelden en te beweren, dat het die z'n schuld was. Maar nu was diens geduld uitgeput. Met een stem als een onweer brulde hij tegen den schrikkenden kramer:

„Nou is het zeker mooi, genoeg, hè? Vooruit, met je vuile slikschoenen van m'n hoogaars af en as je niet gauw uitscheidt met je onbeschofte praatjes, smijt ik je weer net zoo gauw over boord als je d'r op gekomen bent... Gauw, d'r af!”

En hij stak z'n groote handen al naar den kramer uit, maar die was al op de loopplank en liep op een drafje naar den kant. Bijna was hij weer uitgegleden, maar met een vluggen sprong redde hij zich.

Nu moest de kachel nog op het droge gebracht worden. Er werd beraadslaagd. Hoe moest dat gebeuren?

„D'r is maar één manier”, zei de veerman. „Ik zal een touw geven en dan moet Vonk dat om het fornuis gaan binden, die is nou toch eenmaal vuil. En dan zullen wij het ding ophijschen en aan wal brengen... Of Vonk moet het weer heelemaal zelf willen doen?”

Vonk bromde wat, maar deed nu precies, wat de veerman zei, en al gauw was nu de kachel aan wal bij den anderen rommel. De vrouw schudde het hoofd en zei:

„Daar zal wat aan te poetsen zijn!”

„En aan mij dan?” vroeg kwaad de kramer.

„Nou”, zei de veerman, „jullie hebben je boeltje nou veilig aan den wal. Ik wensch jullie goeie zaken op de kermis en je denkt er wel aan, hè, dat je me de volgende week m'n geld stuurt voor de reis?”

„Daar zal niks aan mankeeren, veerman”, zei de vrouw, „en wel bedankt voor je goedheid, hoor.”

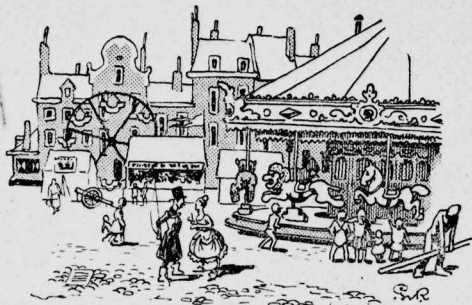
De man bromde iets, dat ook een bedankje moest verbeelden en toen zette de wagen zich in beweging, de kramer, beslijkt en wel, met z'n heele familie er achter aan. Voor ze de kade af waren, was de stoet al aardig aangegroeid met kinderen en menschen, die allemaal nieuwsgierig achter de verhuizende familie aan liepen, wijzend op den bemodderden rug van den man, lachend en schreeuwend.

„Gezellig verhuizen”, mompelde de veerman. Daarop zei hij tegen de jongens:

„Allah! nou gaan we de hoogaars es netjes schoon-

maken en dan kunnen jullie nog wel even naar het opbouwen van de kermis gaan kijken."

De schuit zag er aardig uit. En het was moeilijk om het vette slik, dat de ongelukkige kramer aan boord gedragen had, weg te krijgen. Maar de jongens ploeterden met water en de stokdweil, net zoo lang, tot er geen smetje meer te bekennen viel. Piet vond het een leuk werkje en oefende zich ijverig in het draaien met den zwabber, zooals hij den veerman en Joost zag doen. Maar

HET OPBOUWEN VAN DE KRAMEN EN DEN DRAAIMOLEN.

hij was bang, dat hij ook den stok tegen zijn kin zou krijgen, net als de kramer straks en hield daarom z'n hoofd ver achteruit. Telkens viel, na een paar slagen, de zwabber uit z'n handen en Joost lachte hem uit, nam de dweil weer op en liet hem lustig draaien, dat de druppels in een prachtige cirkel rondstoven en je een regenboog er inzag, waar de zon er op scheen.

Dan gingen ze het stadje eens in, stonden bij het opbouwen van de kramen en den draaimolen en den schommel te kijken, inwendig jaloesch op de kinderen

van Bruinisse, die de kermis nog te goed hadden. Na een uurtje slenterden ze weer naar de haven terug. Tegen de glooiing zagen ze nog een reusachtig scheepsanker liggen, heelemaal verroest en zoo groot, dat Piet verbaasd uitriep:

„Wat een reuzeding, Joost! Dat is heel wat anders, dan dat kleine ankertje van de hoogaars. . . . As dit ding voorop lag, zonk de heele schuit van de zwaarte weg."

„Dat denk je maar", zei Joost beleedigd. „Onze hoogaars kan wel zwaardere vrachten dragen."

Dat betwijfelde Piet en daar kibbelden ze een beetje over.

Toen ze bij den hoogaars kwamen, zat de veerman boven het roefje een pijp te rooken en met een paar visschers te praten, die vlak bij hun schuiten klaar maakten om uit te varen. Er was al een beetje water in de haven gekomen en door de smalle ingang zag je het snel binnenstroomen. Toch lag de hoogaars nog vast, met zijn kiel op den grond.

„Wel", zei vader, „heb jullie het oliebollekraam nog gezien?"

De jongens keken mekaar verrast aan. Nee, dat hadden ze niet en ze hadden er geen van beiden aan gedacht in de drukte van den opbouw. Maar misschien kwam ze op een andere plaats.

„Wanneer zeilen we uit?", vroeg Joost.

„Dat zal nog wel anderhalf uur duren", dacht vader.

In dien tusschentijd gingen de jongens dan maar wat aan den zeedijk, kreukels zoeken.

DERDE HOOFDSTUK

De terugreis.

Joost en Piet vonden tusschen de steenen vol zeewier nog al veel kreukels. Dat waren zeeslakken en die namen ze in een emmertje mee. Moeder zou ze thuis wasschen en koken met peper en zout en dan smaakten ze wat lekker. Ze brachten een half emmertje vol mee.

Toen ze aan boord terug kwamen, lieten ze hun buit aan vader zien. Die vond het prachtig, maar zei, dat de kreukels in dezen tijd van het jaar niet gezocht mochten worden en dat ze ook niet lekker smaakten. Die moest je in het najaar hebben. Maar de jongens borgen hun emmertje kreukels toch maar in het roefje op. Ze zouden wel eens zien, wat Moeder zei.

Nu duurde het niet lang meer, of de hoogaars was vlot. Hij schommelde zachtjes op en neer en trok aan de touwen, net of ie ongeduldig werd om weg te varen.

Daar gleed al een scheepje de haven uit. 't Was kleiner dan „De Jonge Joost”, maar de veerman zei:

„Nou, we zullen 't maar es probeeren, jongens. Gooi de touwen maar los.”

Flug haalden Piet en Joost de touwen in, trokken de loopplank aan boord en vader nam zijn lange boom weer ter hand en duwde de hoogaars van wal. Langzaam en moeilijk kreeg hij zijn scheepje vooruit, tegen den sterken stroom in. Bij den uitgang van de haven voelden de jongens nog even, hoe de kiel zachtjes over den bodem schoof, maar toen waren ze buiten en de frissche wind woei hun weer door de haren, de hoogaars schommelde

hooger en vrijer en vader lei de vaarboom weg. Joost greep het roer en snel heesch de veerman de zeilen, die dadelijk bol gingen staan. Joost wou het zwaard laten zakken, maar vader zei:

„Wacht maar even, Joost, 't is hier nog niet diep genoeg.”

Piet keek over boord en het water was zoo helder, dat hij den bodem zien kon. Kleine vischjes zag hij zwemmen

TOEN WAREN ZE BUITEN.

en er liepen krabben over de steenen en tusschen de groene waterplanten, net ouwe mannetjes, die aan 't wandelen waren.

„Ga jij nou maar weer met Piet op de voorplecht zitten”, zei vader, „dan zal ik het roer nemen. En zoo meteen moet je even peilen, hoor.”

„Wat is dat Joost?”, vroeg Piet.

„O, zien hoe diep het is”, antwoordde Joost, „dat doe je met een vaarboom, zal je wel zien.”

Een eindje verder riep de veerman, dat Joost eens peilen zou. Deze nam de lange vaarboom, ging aan den kant staan, waar het zeil was en stiet zijn boom snel in het water. Daarna trok hij hem omhoog, keek hoever hij nat was en riep naar achteren:

„Vijf voet!”

De veerman hield even meer links aan. Joost peilde weer.

„Vijf voet!”

Weer draaide de hoogaars z'n kop meer naar links.

„Zeven voet!”

„Da's al beter!”

Toch voeren ze in de nieuwe richting door. Nog een paar keer kwam er:

„Zeven voet!”

Toen in eens, duwde Joost heel diep de vaarboom in het water, boog zelfs heelemaal voorover. Daarna richtte hij zich op en riep:

„Noordzee!”

„Mooi!” zei Vader. „Nog een paar loopjes doorgaan!”

Joost peilde nog een keer of vier, vijf, maar telkens riep hij luid:

„Noordzee!”

„Goed!”, zei de veerman. „Schei er nou maar uit. 'k Heb 'et water nou te pakken.”

Hij liet het zwaard zakken en trok de schoot, het touw, dat onder aan het zeil zit, dichtër naar zich toe. Dadelijk ging de hoogaars veel schuiner liggen en aan het bruisen van het water langs de boorden kon je duidelijk merken, dat het veel sneller ging.

„Waarom riep je „Noordzee?”, vroeg Piet.

„O”, zei Joost, „dat roep je altijd, als je geen grond meer voelt.”

De jongens lagen boven op het roefje en keken vooruit. Overal zag je scheepjes komen aanzeilen, die van alle kanten op hen toekwamen. Dat waren de visschers, die naar de haven terugkeerden, net een zwerm vogels, die allemaal naar het nest gingen. Een voer hen recht tegemoet.

„Da's een mosselvisser. Mag ik wat mossels vragen, vader?”

„Ga je jang maar.”

Joost liep naar voren en schreeuwde, de handen als een scheepsroeper om z'n mond:

EEN HEELE EMMER VOL GROOTE MOSSELS...

„Heééé!... visschertjeééé!... kunnen d'r een paar mosseltjes op overschieten?”

„Ja, hooooo!” riep iemand terug. „Kom maar dicht langs dan! Krijg ik dan een pruimpje tabààk?”

De veerman hield bij en rakelings scheerden de booten langs mekaar. Piet zag een heele stapel mossels liggen

in de kuil van de andere hoogaarts. Terwijl ze langs mekaar voeren, gooide de mosselenschipper een heele emmer vol groote mossels op de voorplecht, waar ze, nat en modderig door mekaar rolden. De veerman had een pruimpje tabak in een papiertje gerold en miktte dat aan boord van den visscher.

Ze riepen allebei:

„Dank je, hoor! . . . Goeie reis! . . . Wel thuis!”

en toen waren ze mekaar alweer voorbij. De jongens keken er al niet meer naar. Ze grabbelden de mossels bij mekaar, sprongen van de voorplecht in het ruim, en van het ruim weer op de voorplecht, net zoo lang, tot ze ze allemaal hadden. Toen werden ze gewasschen en nog eens gewasschen en weer gewasschen, zoo lang, tot er geen vuil meer afkwam. Dan werden ze op het roefje uitgestort en vader haalde z'n zakmes te voorschijn. Hij zocht de drie grootste er uit en zei:

„Daar, elk al vast een.”

Handig sneed hij de mossels open. Daar lagen ze, wit en slijmerig, in de schelpen.

„Eet je die zoo?” vroeg Piet verbaasd. „Thuis koken ze ze altijd.”

„O, maar zoo zijn ze veel lekkerder!” zei Joost. Hij en z'n vader zetten de schelp aan hun mond . . . floep! zei de mossel en gleed naar binnen. Piet aarzelde. Hij vond, dat dat ding er vies uitzag . . . zoo glad.

„Toe, vooruit maar”, lachte Joost. „'t Is wat fijn, jò!” en hij slobberde al een tweede naar binnen, die de veerman voor hem opengemaakt had. Toen overwon Piet zijn griezelligheid, zette ook z'n lippen aan de schelp en zoog de mossel in z'n mond. Het dier glibberde over z'n tong ineens naar z'n keel en 't was weg eer hij nog goed proeven kon, hoe het smaakte. Maar hij trok toch een beetje vreemd gezicht, want de veerman vroeg lachend:

„Lekker, Piet?”

„'t Was ineens weg”, zei Piet, nog eens naslikkend. „'k Heb er niet veel van geproefd.”

„Dan nog maar één”, vond Joost.

Piet voelde er eigenlijk niet veel voor, maar Joost en de veerman zaten zoo smakelijk te slobberen en te smullen, dat hij niet goed durfde weigeren en ook dacht: „misschien smaakt het den tweeden keer al beter.”

Maar dezen keer bleef de gladde mossel in zijn mond zitten en toen hij er op kauwde, gingen zijn tanden zoo ongewoon gemakkelijk door het weeke, natte vleesch . . . Hij trok een vies gezicht, hield zich nog even goed, probeerde te slikken, maar toen kon hij niet verder volhouden! Hij stak z'n hoofd buiten boord en spuwde gauw de fijngesmaakte mossel in het water. Het scheelde maar weinig, of hij was nog gaan braken ook.

„Bah!” zei hij, rillend van afschuw en met z'n zakdoek z'n tong afvegend. „Bah!... wat vies!”

De veerman en Joost lachten hem in z'n gezicht uit.

„Je bent niet wijs!” riep Joost. „'t Is reuzelekker!”

„Vieze varkens worden niet vet, Piet”, lachte de veerman.

„Dan maar mager”, zei Piet, „maar rauwe mossels eet ik nooit van z'n leven meer.”

De andere twee dachten er anders over. Tot de laatste mossel toe aten ze op, terwijl Piet er bij zat te griezelen. Maar Joost vooral kon ze niet genoeg prijzen. Misschien deed-ie 'et ook wel een beetje om Piet te plagen. Toen alles op was zwabberde Joost de voorplecht en het roefje weer af, want de veerman was erg gesteld op zindelijkheid aan boord en duldde geen modderspatten of ander vuil.

„Ga mee nog een beetje beneden zitten?” vroeg Joost. „Goed”, zei Piet, „dan eten we nog wat uit m'n pakje op.”

Ze doken weer in het gezellige roefje en snuffelden eens in Piets pakje.

HIJ TROK EEN
BEETJE VREEMD
GEZICHT.

„O jee! kijk hier es!” riep Piet. „Twee stukken kwatta in een papiertje gerold! Voor ieder een.”

„En wat zit daar? Nog zoo'n papieren velletje”, wees Joost.

Toen ze het open maakten, kwamen er twee sigaren uit.

MET EEN OLIEJAS AAN EN EEN ZUIDWESTER
OP Z'N HOOFD.

„Die zijn voor je vader!” riep Piet. „Ik ga ze hem even brengen.”

De veerman lachte.

„Da's aardig, hoor, merci... ik zal d'r een op je gezondheid opsteken.”

Toen Piet in het roefje terug kwam zat Joost op zijn dooie gemak aan zijn stuk kwatta te knabbelen met een

oliejas aan en een zuidwester op zijn hoofd. Piet schoot in een lach, want het zonderlinge hoofddeksel hing half over Joost z'n oogen en de stijve jas, die ook veel te groot was, slobberde zoo bespottelijk om zijn lijf! De mouwen had hij een heel eind moeten omslaan, anders hingen ze ver over z'n handen.

„Het gaat stormen”, zei Joost met een zware basstem, „en daarom heb ik maar vast mijn oliegoed aangedaan.”

Piet keek eens rond of er voor hem ook niets was om

...HIJ ROLDE ONDERSTEBOVEN.

zich te verkleeden en zijn oog viel op de waterlaarzen.

„Mag ik die aandoen?” vroeg hij.

„Ja, trek jij maar an, hoor jongetje”, zei Joost genadig.

Piet haalde de laarzen achter het kacheltje vandaan en schoof ze aan zijn voeten. Dat ging heel gemakkelijk: met schoenen en al zat hij er zoo in. Maar loopen er mee was nog wat anders! De reusachtige laarzen bedekten zijn heele beenen en toen Piet een voet verzette, rolde hij ondersteboven en kwam met een sierlijken zwaai precies voor Joost z'n voeten terecht.

„Geneer je volstrekt niet, waarde vriend”, zei Joost

deftig, „maar als je wilt dat ik je opraap, kom dan een beetje dicht bij me.”

Piet lachte. Hij had zich wel een beetje pijn gedaan, maar daar kon hij wel tegen. Hij krabbelde vlug over-eind en ging naast Joost op het bankje zitten. Nu begonnen de twee zeerobben allebei met zware stemmen over het zware weer te praten. Ze waren niet bang natuurlijk, maar ze hadden toch liever een mooi zonnetje en een frisch kouwte in den rug. Onder dit belangrijke gesprek aten de altijd hongerige varengasten Piets voorraad tot den laatsten kruimel op. En toen strekten ze zich behagelijk achterover, leunden tegen het houten beschoot, staken de handen in de zakken en zeiden een heelen tijd niets.

Zwijgend zaten de jongens langen tijd en luisterden naar het gezellige geklots en gekabbel van het langs de boorden stroomende water. En langzamerhand werd dit geluid sterker en sterker. Ook voelden ze, dat er meer beweging in den hoogaars kwam. Maar het ging zoo langzaam en geleidelijk, dat het een heele tijd duurde, eer ze er eigenlijk erg in hadden.

Plotseling stak de veerman zijn hoofd door de opening van het luik en riep:

„Hé! . . . Menschen! . . . Slaap jullie?”

De jongens schrokken op en bij de poging, die Piet deed om overeind te komen, viel hij weer om. Joost zijn mouwen zakten in eens over z'n handen, de zuidwester gleed naar voren en daar stonden de twee zeelui zoo verbouwereerd te kijken, dat vader hard begon te lachen en riep:

„Wat zien jullie d'r fijn uit! Moet je naar het gemas-kerd bal?”

„Nee, vader”, zei Joost, „maar het was zulk slecht weer en toen hebben we ons oliegoed maar aangetrokken.”

„Zoo”, zei vader, „nou, dat heb je goed geraden, want het wordt zeker slecht weer. 't Waait al veel harder en zoo meteen krijgen wij vast een zware regenbui. Geef

me tenminste m'n oliejas maar hier . . . De zuidwester mag jij ophouden.”

Piet was bezig, z'n laarzen uit te trekken, maar dit lukte hem niet. Telkens viel hij om. Toen Joost eindelijk moe was van het lachen, begon hij hem te helpen. En terwijl Piet lang uit over den vloer lag heen en weer te

...TROK ZIJN VRIENDJE HEM DE LANGE, ZWARE LAARZEN VAN DE BEENEN.

wentelen, trok zijn vriendje hem de lange, zware laarzen van de beenen. Piet stond op, boog en strekte z'n knieën en zei, dat 'et wel licht voelde, maar ook erg koud en kaal, net of-ie geen broek meer aan had . . .

Op dat oogenblik kreeg de hoogaars zoo een harden stoot van een hooge golf, dat Piet, die er niet op ver-dacht was en net met z'n eene been krom opgetrokken stond, alweer viel. En nu duurde het een heelen tijd, eer Joost uitgelachen was, want het leek wel of Piet vandaag

niet anders deed dan al maar door vallen en opstaan.
„Pietje, Pietje”, riep de veerman. „Als je zoo door-
gaat kom je vast en zeker zonder armen en beenen thuis.”

Gelukkig viel Piet net als een kat: zonder zich zeer te
doen. Maar toen hij weer op de been was, voelde hij den
grond onder zich zoo raar bewegen . . . 't was net of de
vloer een beetje draaide . . . Piet werd er zelf ook al
draaierig van. De veerman keek hem eens aan en zei:
„Je moet maar boven komen, jongens . . . daar is 't
veel frisscher. Vlug maar.”

Toen de jongens boven kwamen stonden ze verbaasd
te kijken: het zonnetje was heelemaal weg. Groote zwarte
wolken kwamen in de verte uit het water opklimmen en
hadden al bijna al het blauw van den hemel overdekt.

't Was net een groote kudde zwarte schapen . . . ze
kruiden op en over elkaar, drongen mekaar weg en namen
elkaars plaats in . . . Maar dan kwamen er weer anderen
en die duwden hen op hun beurt weer van hun plaatsen.
't Was een voortdurende jacht om de beste plaatsjes. En
al maar meer kwamen er klimmen boven den horizon,
alsof daarginds een geweldige groote schaapskooi was
waaruit er steeds meer, steeds meer kwamen opgestegen
in groote zwarte drommen . . . 't Was een mooi gezicht,
maar voor iemand als Piet, die er niet aan gewend was
wel een beetje angstig.

Ook het uiterlijk van het water was veranderd. Grooter
werden de golven, grooter en hoger . . . langzaam en
statig rolden ze schuin op de hoogaars aan . . . Ze leken
nu ook veel donkerder dan straks. En boven op hun
ronde koppen droegen ze een kroontje van geelwit
schuim.

„Die spelen ook al krijgertje”, zei Joost, „net als de
wolken.”

Piet gaf geen antwoord. Hij keek dan eens naar de
wolken, dan weer naar de golven, en dan weer naar den
kop van de hoogaars. Hij vond het wel mooi misschien,
maar hij was aan zulk moois heelemaal niet gewoon en
al wou hij het niet graag bekenen . . . een beetje bang

was hij toch wel. Het zag er ook wel wat angstig uit voor
iemand, die dat nog nooit meegemaakt had.

GROOTE, ZWARTE WOLKEN . . .

„Ga maar mee”, stelde Joost voor, „dan gaan we weer
bij den kop zitten. Daar is het 'et lekkerste, als de boot
zoo fijn danst.”

„Hou je goed vast aan de boorden, hoor”, waar-
schuwde vader. „En doe maar voorzichtig aan, Piet.”

Hij zag wel, dat Piet het niets prettig meer vond, en
voor de jongen had ie er spijt van, dat het weer zoo ver-
anderd was. Piet hield zich stevig vast onder het loopen
en begreep niet, dat Joost zoo maar losjes weg over de
plank stapte, net of er geen beweging in den hoogaars
was. Bij de punt kropen zij dicht tegen mekaar achter
de fok. Daar zaten ze in de luwte.

„Kijk es”, riep Joost en hij wees schuin vooruit.
„Daar ginder kun je de lantarens van de sluizen al zien
en het dak van ons huis zie je even boven den dijk uit-
steken. Zie je 't?”

„Ja”, zei Piet, na even getuurd te hebben, „'t is niet
eens zoo heel ver meer weg, hè?”

„Nou, dat zou je tegen vallen, jò”, lachte Joost. „Als
je op 't water bent, lijkt het altijd veel dichtter bij, maar
we moeten minstens nog anderhalf uur varen.”

„Ik zie de toren van het dorp ook!” riep Piet. „En
daar schuin achter den toren van de stad . . . die lijkt
net wit tegen die zwarte wolken.”

De kop van den hoogaars werd door een hooge golf
opgelicht, een heel eind de hoogte in. Piet greep zich
angstig met beide handen vast aan het boord. Toen
schoot de boot met haar kop vooruit de helling van de
golf af, de diepte in en Piet gaf een schreeuw van
schrik, zonder dat ie 'et zelf wist. Joost lachte.

„Je moet niet bang wezen!” zei hij. „'t Geeft niks.
Dat heb je altijd, als er wat wind staat, maar de hoog-
aars kan d'r tegen hoor en gevaar is d'r heelemaal niet.”

„Maar het stormt zoo!” riep Piet.

Nu lachte Joost nog veel harder.

„Stormen!” zei hij en hij gaf Piet een duw tegen z'n
schouder. „Ben je nou mal, jongen . . . 't Stormt heele-
maal niet . . . D'r is een stevig briesje, meer niet.”

Piet was het niet precies met zijn vriendje eens. Hij
keek hem es aan of ie vragen wou: „meen je dat?” Joost

zag wel, dat Piet er niet veel van geloofde. Hij knikte
nog eens nadrukkelijk en verzekerde:

„Heusch waar, vraag het maar aan vader, dan zal je
't hooren.” En om Piet nog meer gerust te stellen, riep
hij naar zijn vader.

„Vader! . . . Stormt 'et nou wel?”

„Wel nee”, lachte Vader, „geen sprake van. Maak je

DE KOP VAN DEN HOOGAARS WERD DOOR EEN
HOOGE GOLF OPGELICHT.

maar niks ongerust, hoor Piet . . . 't is heusch maar een
frisch kouwte wind.”

Piet wou het nu wel gelooven, maar toch was hij niet
heelemaal gerustgesteld: die Joost en zijn vader konden
er wel zulke rare ideeën op nahouden over wat een kouwte
was en wat een storm. In ieder geval waaide het veel te
hard naar zijn zin . . . Al maar ging de kop van de boot
omhoog en omlaag en bovendien wiebelde hij nu ook nog

erg heen en weer. Krampachtig hield Piet zich aan de boorden vast en keek met angstige oogen over het woelige water uit . . . Als er weer zoo'n hooge golf kwam aanrollen, dacht Piet iederen keer: „ho jee! die slaat er vast en zeker over heen! „Maar iederen keer ook rolde de golf netjes onder de boot door . . . hij hief haar wel omhoog, bonkte er soms met een flinken stoot tegen aan, dat het schuim de jongens om de ooren stoot, maar daar bleef het dan ook bij.

„Fijn, hè?“, zei Joost. „O, man, dat vin ik toch zoo fijn, dat hobbelen en schommelen met de boot. Jij niet?“

„Nou, niet zoo heel erg . . . Daar straks vond ik het wel zoo aardig . . . Ik word zoo draaiërig van dat schommelen.“

„O, dat gaat wel over . . . moet je eerst even aan wennen . . . Je moet er niet aan denken . . . maar net doen of je d'r niks van merkt.“

Dat was een goeie raad van Joost, maar Piet vond er weinig troost in . . . Die Joost kon gemakkelijk praten . . . die had er geen last van . . . die was er natuurlijk aan gewoon . . . Zoo mopperde Piet in zich zelf tegen zijn vriendje en die meende het toch heusch goed met hem, want hij wist zelf nog heel goed, hoe verschrikkelijk akelig je je voelt, als je zeeziek wordt . . .

Na een poosje begonnen er druppels te vallen. En het waren niet eens zulke heele kleintjes, vond Piet. En ze waren koud ook, zei hij.

„Ja“, zei Joost, „en nat!“

„Hè, wat flauw“, riep Piet. „Ben jij de lolligste thuis?“

Joost lachte om Piets booze gezicht en Piet vond hem niks aardig. Intusschen begon het flink door te regenen en de veerman riep:

„Zou jullie niet in het roefje kruipen, jongens? Je wordt kletsnat!“

Joost wou liever boven blijven, maar Piet was er dadelijk voor te vinden. Daarom ging Joost ook maar mee. Beneden zei Joost, dat Piet languit op de bank

moest gaan liggen. Dan had je lang zooveel last niet van het schommelen. Zonder wat te zeggen ging Piet liggen en dat beviel hem werkelijk een beetje beter . . . Het regende buiten hard. Je hoorde de druppels op het roefje een driftigen roffel slaan . . . rrrrrr . . . en daarbij de muziek van de golven, die langs de boorden klotsten . . . het was eigenlijk wel gezellig zoo . . . Het schommelen viel ook heusch nog al mee, als je zoo lag . . . daar had Joost tenminste niet om gelogen. Langzamerhand begon Piet het zelfs leuk te vinden. Zoo gelijkmatig ging het op en neer . . . op en neer . . . op en neer . . . Je werd er lui van, slaperig . . . Piet deed zijn oogen toe en begon te denken over de reis . . . 't Was toch maar fijn zoo'n tocht met de hoogaars . . . Hij zou een hoop kunnen vertellen als ie thuis kwam . . . van die malle oliebollenvont, die eerst in het water gevallen was en later nog eens in de dikke, vette modder van de haven in Bruinisse . . . En dan van die zeehonden . . . en van de mossels, die die visscher overgegooid had . . . bah, wat een vieze smaak was dat geweest . . . En over de storm! . . . Want Joost kon praten, wat ie wou . . . een storm was het toch . . . Moest je maar es even hooren, hoe die golven te keer gingen . . . en wat schommelde die hoogaars . . . 't leek wel een steigerend paard . . . Gelukkig maar, vond Piet, dat ie niet bang uitgevallen was . . . en dat ie niet zeeziek werd . . . Hij was zeker voor zeeman in de wieg gelegd, dat ie d'r zoo goed tegen kon . . . Toen hij zoover met z'n gedachten gekomen was, deed hij zijn oogen open en zei tegen Joost:

„Weet je, wat ik worden wil?“

„Nou?“, informeerde Joost.

„Schipper“, zei Piet. „Ik wil schipper worden . . . Heb je altijd zulke fijne dagen als wij nu . . . 't Is reuzeleuk op 'et water.“

„Ik word ook schipper“, zei Joost. „Ik kom bij vader op 'et veer en dan word ik later zelf veerman, of ik krijg een eigen schip en daar vaar ik dan 'et heele land mee door en misschien ook wel naar België en naar Duitsch-

land . . . Of", voegde hij er nadenkend aan toe, „misschie ga ik wel naar zee. Da's eigenlijk nòg veel fijner."

Dat dacht Piet ook wel en hij zou er eens over nadenken of hij ook niet liever naar zee zou gaan. Z'n vader wou hem eigenlijk wel in de bakkerij hebben, maar het was toch op het water veel fijner . . . En dan op die groote zee! Dat was je ware, zie je! Dan voer je heel ver weg naar vreemde landen, waar de Indianen woonden en de

INDIANEN . . .

negers. Daar waren Joost en Piet het nu roerend over eens. Al dat moois en vreemds, waar de meester op school van vertelde . . . dat zouden ze samen gaan bekijken . . . Ze zouden op hetzelfde schip gaan varen, heel de wereld door en als ze dan weer eens op het dorp terug kwamen met hun mooie pakjes aan, wat zouden de andere jongens dan kijken! En wat zouden ze jaloersch zijn!

Heele avonden zouden ze kunnen vertellen van hun avonturen in de vreemde landen. Van de gevechten met Indianen, met negers, met Chineezers en met al die andere

rare mensen daar. Want Piet en Joost dachten, dat je in andere landen eigenlijk niet veel anders deed, dan aldoor maar ruzie zoeken met die zwarte en rooie en gele menschen . . . en natuurlijk waren ze van meening, dat ze het dan altijd zouden winnen en . . . dat er eigenlijk op de wereld niks prettiger was, dan vechten en de baas te spelen over anderen. Toen ze hun plannen lang en breed besproken hadden en vast gesteld, dat ze dan ook maar minstens stuurman en kapitein zouden worden, stond Joost van zijn bankje op en zei:

„Ga je mee even kijken, hoever we al zijn? 't Regent, geloof ik, niet meer ook."

Dat viel mee. Piet was er verbaasd over! Ze waren al vlak bij het gat en de lantarens van de sluizen zag je duidelijk . . . je kon de lampen er in zien staan.

„Zijn we d'r al haast?" vroeg Piet teleurgesteld.

„Ja, dat harde windje heeft ons flink geholpen", lachte de veerman. „We zijn nu nog lang vóór donker binnen . . . En wees jij maar blij, Pietje! Want straks gaat er nog een ander windje waaien, jongen . . . dan zou de boot nog een beetje anders te keer gaan!"

„O, maar ik ben niet bang!" blufte Piet. „Ik ben er nou aan gewend en ik kan er best tegen."

„En we gaan allebei naar zee, vader", riep Joost. „Dat hebben we daar net afgesproken . . . Allebei op één zeeschip."

Piet knikte en de veerman lachte weer en zei:

„Prachtig, hoor . . . zoo mag ik het hooren. Maar wat moet ik dan beginnen, Joost? Ik dacht nog al, dat je mij op het veer zou helpen!"

„Ja", zei Joost, „'t is jammer voor u, maar dan moet u maar een knecht nemen of zoo iets. Want ik ga heusch naar zee met Piet."

„Als matroos?"

„Neel!" riep Piet. „We willen stuurman en kap'tein worden."

„Nou, dat is tenminste een beetje deftig", zei vader met een ernstig gezicht.

„U houdt ons voor de gek”, zei Joost beleedigd. „Maar u zal zien, dat we het toch doen.”

„Mooi, dat blijft dus afgesproken . . . En gaan jullie nou es naar voren en laat de fok zakken . . . Ik draai dadelijk om het baken heen.”

Piet mocht Joost bij dit gewichtige werk helpen en voelde zich een heele matroos. Rrrrr! . . . gleed de fok naar beneden. En tegelijk lei vader het roer om en de hoogaars draaide het hoekje van de slikken om. Dadelijk kon je het voelen. Hier was het water kalm, bijna glad. Van beweging in de hoogaars merkte je niets meer. En zoo'n bevaren zeeman was Piet toch niet of hij voelde met plezier, dat de boot gladjes over het water schoof en dat het akelige gehobbel ophield.

„Neem jij het roer nou maar weer over, Joost”, zei de veerman, dan kan ik voor het zeil zorgen.”

Piet en Joost kropen weer in den stuurstoel en hielden samen den helmstok vast . . . Daar waren ze al vlak bij het steigertje. Joost bracht het roer schuin . . . Vader gooide het touw van het zeil los en ratelend viel het langs den mast naar beneden. Langzaam liep de hoogaars door en juist toen hij rakelings langs de kleine steiger voer, wierp vader een touw om het witte paaltje op den wal . . . even schuurde de boot tegen den steiger, kreeg een paar schokjes . . . toen lag zij stil . . .

De drie reizigers sprongen aan den wal. Piet zei, dat het toch een raar gevoel was als je zoo'n heelen dag op het water gezeten had en je kwam dan weer aan land.

„Nou kan j' es nagaan, wat een raar gevoel dat later zijn moet . . . als je es een heel jaar bijvoorbeeld op zee geweest bent . . . als stuurman!” lachte vader.

De jongens lachten es. Ze begrepen wel, dat de oolijke veerman hen weer voor den gek hield, maar ze keken mekaar aan en dachten: lach maar gerust, we doen het toch. En met dat goeie voornemen liepen ze den dijk op.

Net toen ze met hun hoofden boven den kruin uit kwamen, dook van den anderen kant een mannenhoofd op.

„Vader!” riep Piet verbaasd. Hij vloog hem tegemoet en vroeg er gauw achter: „Wat komt u doen?”

„Wel, jongen, ik was een beetje ongerust om dat slechte weer. Moeder ook en die vond, dat ik maar eens moest gaan kijken . . . Dag, veerman! Heb je niet al te veel last van mijn brave zoon gehad?”

... LIEPEN ZE DEN DIJK OP.

„Nee, hoor, dat is nog al gegaan . . . Alleen heeft ie me een beetje erg veel boterhammen opgegeten.”

„Wel, zoo'n slokop!” riep de bakker. „En daar heeft ie me van morgen nogal een zak vol kadetjes en eieren meegenomen!”

„Ja, maar die heb ik mee opgesmikkeld”, riep Joost.

„En ik ben d'r blauw van gebleven . . . 'k heb er geen

korreltje van gehad", zei de veerman op klagenden toon, „zulke leelijke gulzigaards!"

„Piet keek een beetje verlegen, maar Joost lachte en zei:

„Jò, m'n vader maakt maar een lolletje . . . snap je dat nou niet!"

De andere drie lachten om Piet z'n onnoozele gezicht en eindelijk lachte Piet ook mee. Toen vroeg de bakker:

„En is Piet niet bang geweest met die harde storm?"

„Nee, hij heeft z'n eigen flink gehouden, hoor", antwoordde de veerman, en Piet glom van trots, toen dat gezegd werd. Hij kreeg er een kleur van.

„'t Was anders een leelijke wind, hoor", zei de bakker. „We waren wel een beetje ongerust, m'n vrouw en ik. En daarom ben ik maar even naar hier gekomen om Piet te halen."

„Mag Piet dan vannacht niet hier blijven?", vroeg Joost teleurgesteld. Piet keek ook wel een beetje sip. De bakker en de veerman keken elkaar eens aan.

„Ik ben maar bang, dat 't te veel last zal geven", zei de bakker, maar Joost riep dadelijk:

„O nee, dat geeft niks! Moeder heeft het toch goed gevonden en ze heeft er op gerekend en alles!"

„We zullen es hooren, wat ze d'r van zegt. Als zij het goedvindt en de veerman heeft er niks op tegen om zoo'n groote slokop nog langer den kost te geven, dan kan het mij niet schelen."

Nou, moeder had er niets op tegen en zoo bleef het bij de afspraak van dien morgen. Piet z'n vader bleef nog een tijdje praten en was er getuige van, hoe zijn „slokop van een zoon" nog vier boterhammen met ham verslond, in deze plezierige bezigheid dapper bijgestaan door z'n vriend Joost. Daarna stapte de bakker op. De jongens keken door het raam tot ze hem om den hoek van den weg zagen verdwijnen.

„Vin je 't leuk om hier te blijven?" vroeg Joost en aan zijn gezicht kon je wel zien, dat hij 'et èrg leuk vond.

„Nou, natuurlijk", zei Piet. „Nogal glad . . . Wat

gaan we nou doen? We hoeven toch nog niet naar bed?"

„Nee, we hebben nog wel een uurtje de tijd . . . Moeder, mogen we nog even naar vader gaan, in de schuur?"

„Ja, hoor!, ga je gang maar", zei Moeder. „Want as

.. TOT ZE HEM OM DEN HOEK
ZAGEN VERDWIJNEN.

jullie hier beginnen te ravotten, wordt kleine Rieneke wakker en dat zou ik niet graag hebben."

„O ja, moeder, das waar ook", riep Joost. „Wacht es even. Ik heb nog wat voor Rieneke bewaard."

Hij grabbelde in z'n zak en haalde die leeg. Tusschen allerlei touwtjes en glimmende kiezelsteentjes — wat

„geluksteentjes" waren — een oud mes, wat kromme spijkers en dotjes pek, haalde hij een stukje chocola voor den dag. Het was aan alle kanten rond afgeknabbeld.

„Hier", zei hij, „ik dacht er pas te laat aan, anders had ik wel een grooter bonkie bewaard . . . Rieneke lust zoo graag chocola."

Piet had spijt, dat ie daar ook niet aan gedacht had. Maar hij was gewend alles alleen op te eten, want hij had geen broertjes of zusjes . . . Moeder vond het aardig van Joost, dat ie in al de drukte van de reis toch nog aan z'n zusje gedacht had. Ze lei het stukje chocola in de kast. Morgen zou Rieneke er van smullen.

Joost stond bij de wieg. Hij had voorzichtig het gordijntje op zij getrokken. Hij lachte.

„Kom es kijken, Piet!" fluisterte hij.

Piet kwam op z'n teenen naderbij en keek in het wiegje. Rieneke's kleine kopje stak net boven het hagelwitte lakentje uit. Ze had een vingertje in haar mondje en af en toe zoog ze daarop in haar slaap.

„Wat een lekker klein ding, hè?" zei Joost zachtjes.

„Wou je ook niet zoo'n zusje hebben, Piet?" vroeg moeder.

„Nou, wat graag", zei Piet, „maar ik krijg d'r toch geen."

„Je kan nooit weten", lachte moeder, „maar es aan Sint-Nicolaas vragen."

„Dat geeft toch niks", zei Piet. „Dat heb ik vroeger al zoo dikwijls gedaan."

„Volhouden maar, hoor", zei moeder en ze gaf Piet een tikje op z'n wang. „En ga jullie nou maar naar de schuur. Zachtjes met de deur, hoor Joost!"

Buiten zei Joost:

„Nou doen, wie d'r 'et eerste is, Piet . . . Vooruit!"

En daar gingen ze. Eerst bleven ze een tijd gelijk. Maar toen kwam Piet voor en eer Joost bij den dijk was, stond Piet er al bovenop met z'n pet te zwaaien.

De schuur was dicht. De jongens keken rond.

„Vader is zeker in de hoogaars", veronderstelde

Joost. „Zie je wel, daar komt ie net uit 'et roefje."

De veerman had de zeilen geborgen en alles aan boord opgeruimd en gezwabberd. Nu kwam hij over het grasveld naar de schuur gestapt, met z'n oliegoed en z'n waterlaarzen over z'n arm. Die borg hij 's avonds altijd op, omdat hij het roefje niet voldoende kon afsluiten.

Van de schuur uit had je een prachtig gezicht over den stroom. Van hier af zou je niet gedacht hebben, dat er buiten zulke hooge golven waren, vond Piet. 't Leken maar kleine golfjes met witte kuiven. En 't water zelf leek geelig, heel anders als toen ze er straks op voeren, want toen zag het helder groen als je er in keek . . . 't Waaide harder dan daar straks en de groote wolken renden sneller achter mekaar aan. Nergens zag je nog een plekje blauw . . . Als je over het water keek, zag je heel ver weg de boomen van den overkant. Ze leken blauw en wazig en ze stonden een beetje voorovergebogen, allemaal één richting uit. Dat kwam van den westenwind, vertelde Joost, toen Piet erop wees en vroeg, hoe dat kwam.

„Vader, mogen we nog even door den verrekijker zien?" vroeg Joost, toen de veerman bij hen kwam.

„Zeker wel", zei vader. „Ik zal hem dadelijk voor je opzoeken . . . even die boel opbergen."

In de schuur was het een leuke rommel. Alles lag er door mekaar: touwen, kleine masten van de gewone veerboot, zeilen, heele stapels brandhout, allemaal aangespoelde planken en balken, einden ijzerdraad, een raar tonnetje met teer, waar een paar kwasten met lange stelen in stonden, dotten uitgeplozen touw, die Joost „werk" noemde, een stuk of wat oude lantaarns... kortom, het leek wel een pakhuis van een oudroestkoopman. Piet vond het fijn en kwam niet uitgevraagd naar alles wat hij zag. En omdat het al half donker was, leek het daar in die schuur nog veel geheimzinniger en leuker. Terwijl de veerman den boel opborg, snuffelden de jongens gauw overal rond. Voor Piet was alles nieuw en Joost, die de schuur zoo goed kende, dat hij er wel in donker alles vin-

den kon, neusde toch ook graag tusschen al die ouwe rommel . . . telkens vond je daar toch weer iets, dat je nog nooit gezien had of dat je alweer vergeten was.

„Wat kan je hier fijn spelen”, zei Piet, „reuzeleuk, vooral as 'et 's middags regent of zoo!”

„O, man, zoo fijn”, vertelde Joost, „je kan hier overal tusschen wegkruipen . . . en altijd vin je onder die rommel leuke dingen. Kijk, laatst heb ik dit mes ginder in die hoek onder een hoop ouwe hoepels uitgehaald.”

Hij grabbelde in zijn wijde zak en diepte daar een oud

IN DE SCHUUR WAS HET EEN LEUKE ROMMEL.

zakmes uit op, dat hij triomfantelijk aan zijn vriendje vertoonde. Het was niet heel mooi . . . het was zelfs niet meer heel: aan den eenen kant was het hoorn van het heft af, het kleinste mesje ontbrak heelemaal en van het groote was bijna de helft afgebroken. Maar dat hinderde niets, het was een zakmes en Joost was er wat trotsch op. Hij had het op den slijpsteen geslepen en sneed er nu puntjes mee aan zijn griffels en potlooden op school. Piet was wel graag aan 't snuffelen gegaan of er soms

voor hem ook niet zoo'n buitenkansje onder de een of andere hoop rommel verborgen lag, maar vader riep hen bij zich om door den verrekijker te komen kijken en Piet was zoo nieuwsgierig daarnaar, dat hij aan het heele mes niet meer dacht en gauw naar buiten liep om de eerste te wezen.

De veerman had een lange koperen buis in zijn handen . . . zeker wel bijna een meter lang, schatte Piet. Het was een ouderwetsche Engelsche zeekijker. De veerman zette hem voor zijn oog en keek over het water naar een schip, dat in de verte voorbij voer. „'t Is Bartje”, zei hij tegen Joost, „en hij staat zelf aan 'et roer.”

„Kan u dat hier vandaan heelemaal zien?” riep Piet verbaasd uit.

„Wel ja, jò”, zei Joost, „natuurlijk..

daar is het toch een verrekijker voor . . . Geef es even, vader, dan zal ik hem es an Piet laten zien.”

Hij knipoogde tegen z'n vader. Die gaf hem den kijker over, en zei er bij:

„Als je d'r maar voorzichtig mee bent.”

Joost nam den kijker en liet Piet zien hoe je hem vast moest houden en hoe je hem verstellen kon, als je de dingen onduidelijk zag. Maar wat hij hem niet liet zien,

DE VEERMAN ZETTE HEM VOOR ZIJN OOG . . .

dat was het koperen schuifje, dat voor het glas kon vallen als je den kijker verkeerd voor je oog hield. En met een stiekem lachje, dat Piet niet zag, gaf hij hem natuurlijk het instrument precies verkeerd in z'n handen. Piet keek, maar alles bleef zwart voor z'n oogen. Hij bewoog den kijker omhoog, dan weer omlaag, daarop langzaam heen en weer, alsof hij ergens naar aan 't zoeken was. Eindelijk zei hij, terwijl hij den kijker vermoeid liet zakken:

„Ik zie niks . . .”

„Wat”, riep Joost net of-ie erg verbaasd was. „Hoe kan dat nou! . . . Daar begrijp ik niks van. Laat es eventjes kijken . . .”

Daarop draaide hij den kijker weer om, zoodat het klepje naar beneden vield, hield hem voor zijn oog, zocht er even mee over het water en zei toen:

„Hé, daar begrijp ik niks van.... Ik zie alles duidelijk. 't Is wel een beetje donker al, maar je kan toch de dingen best zien, hoor. Kijk nog maar es.”

Weer kreeg Piet den kijker in zijn handen, maar weer zoo, dat het kleine schuifje voor het glas gleed. Hij tuurde en tuurde . . . maar hoe hij ook den kijker draaide en keerde . . . hij zag niets. En toen hij hem voor den tweeden keer liet zakken zei hij:

„Je houdt me voor den gek! Die kijker is zeker kapot.”

Joost begon hard te lachen en riep:

„Wat laat jij je lekker voor den gek houwen! De kijker is heel, hoor . . . Maar jij probeert om door koper heen te kijken en dat gaat natuurlijk niet.”

„Door koper?” vroeg Piet verbaasd. „Ik kijk toch net as jij door het glaasje?”

„Dat denk je maar!” lachte Joost. „Hier, kijk maar es effen . . . zie je dat koperen plaatje? nou! dat zat voor het glaasje en daar wou jij nou doorheen kijken.”

„Nog al een kunst”, momperde Piet, „om iemand voor den gek te houden, die nog nooit zoo'n ding gezien heeft.”

Hij was een beetje boos, omdat Joost zoo lachte, en de veerman lachte tot overmaat van ramp ook nog mee,

maar toen hij nu door den kijker weer over het water zag vergat hij zijn boosheid heel gauw in de verbazing over dat wonderlijke instrument. Duidelijk kon hij nu het scheepje, waarover de veerman daareven sprak, zien en ook den man aan het roer.

„O, ja, dat is Bartje, de garnalenvent!” riep hij. „Die ken ik wel. Die komt bij ons ook altijd garnalen verkoopen.”

„Nou”, zei vader, „ik zal den kijker nou maar weer opbergen en dan gaan we zoetjes aan es naar huis. 't Wordt bedtijd voor kleine jongens.”

„Kleine jongens”, momperde Joost. „Kleine jongens? We zijn allebei tien jaar!”

„Ja, da's waar ook”, lachte Vader, „da's al een heele leeftijd. Dat vergat ik even.”

Onder het naar huis gaan momperde Joost nog aldoor. „Zie je”, zei hij tegen Piet, „as we aan 't varen zijn dan mag je sturen en zwabberen en dan ben je net een groote vent. Maar as je thuis komt, dan ben je in eens weer een kleine jongen en dan moet je vroeg naar bed.”

Piet was het roerend met hem eens over de ondankbaarheid van de groote menschen. Vader lachte maar eens en zei niets. Hij dacht: als ze straks in bed liggen, zullen ze er wel anders over denken.

„Moeder”, zei hij, toen ze binnen kwamen, „hier breng ik je twee ontvreden knapen. Ze hebben de boot mogen sturen en daardoor zijn ze nou in eens te deftig geworden om vroeg naar bed te gaan. Wat zeg je me daarvan?”

Moeder trok een bedenkelijk gezicht, en zei toen:

„Nou, daar hebben ze eigenlijk wel een beetje gelijk in, vind ik. Stuurlui hoeven niet vroeg naar bed.”

„Ziet u nou!” schreeuwde Joost triomfantelijk. „Nou hoort u et zelf es, vader . . . We hoeven nog niet naar bed. Hoera!”

„Maar”, zei moeder verder, „weten jullie wel, hoe laat 'et al is? . . . 't Is negen uur geweest. 't Is al bijna heelemaal donker. Me dunkt zoo, dat geen eene stuurman z'n eigen hoeft te schamen, as-t-ie nou naar bed gaat.”

„Oho!” lachte vader, „dat had ik ook willen zeggen... Wel, Joosje, m'n jongen, wat zeg je daar wel van?”

Joost vond het reusachtig flauw... echt iets voor moeder om hem zoo voor den gek te houden... maar hoe harder hij momperde, hoe harder de anderen lachten, Piet ook. En toen lachte Joost ook maar mee en zei:

MOEDER TROK EEN BEDENKELIJK
GEZICHT....

„Nou, vooruit dan maar. Ga je mee Piet? Dan gaan we in bed fijn lol maken. Slapen doen we toch 't eerste uur nog niet.”

„Daar ben ik nog zoo zeker niet van”, lachte vader.

„Nou, u zal maar es zien”, dreigde Joost.

„Goed, hoor, als je maar zorgt, dat je niet te veel lawaai maakt, dat kleine Rienke d'r van wakker wordt.”

Joost moest nog even in het wiegje kijken en z'n kleine zus een heel klein, spits zoentje op d'r aardige mopneusje

geven. Toen zeiden ze vader en moeder wel te rusten en stapten naar boven. Ze konden het nog net zonder licht doen. Toch was het al aardig donker en Piet was eigenlijk in z'n hart blij, dat Joost er bij was. Want Piet zou het niet graag toegegeven hebben, als er andere jongens bij waren, maar eigenlijk... eigenlijk was hij in het donker wel een beetje onrustig... niet bang, zie je, niet precies

wat je nou noemt bang... maar onrustig. Hij had altijd in donker zoo het vage gevoel, dat er iemand achter hem stond, die overal met hem mee liep en die hem op een gegeven oogenblik wel eens in z'n nek zou kunnen

PIET WAS IN DONKER WEL EEN BEETJE ONRUSTIG.

pakken. En daarom liep Piet in donker nogal dikwijls om te kijken. Of hij floot een liedje om z'n eigen stille angst te bedwingen... Als je floot leek het net of je niet zoo heeltemaal alleen was... en misschien dacht Piet zonder dat ie 'et zelf wist wel, dat die geheimzinnige verschijning

achter hem niets doen zou zolang hij maar onbezorgd doorging met fluiten . . . Maar als hij gezelschap had, was alle angst weg.

In een hoek van den zolder was een diepe bedstee. Daar sliep Joost, en vandaag had moeder er een kussen bij gelegd voor Piet. De bedstee leek een donker gat.

„Wie d'r 't eerste in ligt, Piet!”, riep Joost. „Vooruit . . . gauw!”

„Haastig begonnen ze zich uit te kleeden. Roef! vlogen de bloezen en de petten over den stoel. Nou de schoenen! . . . In de haast om het eerst klaar te zijn, trok Piet z'n veter in de knoop. Het duurde nogal lang, eer hij den knoo plos had en in dien tusschentijd was Joost al klaar en dook de bedstee in. Hij kroop lekker onder de dekens en lag Piet uit te lachen, die nog nijdig aan zijn veter zat te trekken en het akelige ding verwenschte. Maar eindelijk was hij ook klaar. 't Was nu nog een hoop donkerder geworden, vond hij. Je zag nog net even het duistere hol van de bedstee, net de ingang van de grot van Ali-Baba. Piet voelde eerst even naar de plank en Joost riep:

„Ja, je mag wel op de stoel gaan staan, anders kon je d'r niet bij met je korte beentjes.”

Piet deed, zooals zijn vriendje zei. Hij stapte boven op den stoel, ging op den rand van de bedstee zitten en liet zich toen achterover vallen. Hij dacht, dat ie zoo in eens op de dekens terecht zou komen, maar dat viel eenigszins anders uit. Het bed lag n.l. een heel eind lager en dus rolde Piet holderdebolder de laagte in, boven op Joost. Hij gaf een schreeuw van schrik en Joost begon te lachen, te lachen . . . hij kon er haast niet uitkomen. Maar Piet was intusschen nog al gauw van de schrik bekomen. Hij draaide zich om, pakte Joost beet en dreigde:

„Wacht maar mannetje, dat zal ik je wel es even af leeren.”

Hij rukte en sjoerde aan den lachenden Joost, die van het lachen zich niet verweren kon. En Piet duwde hem

diep onder de dekens, lichte hem dan weer een eindje op en smakte hem daarna weer terug op het zachte bed. Tot Joost wat bekwam van het lachen en zich begon te verweren. Hij scharrelde onder de dekens uit en pakte

ROLDE PIET HOLDERDEBOLDER DE LAAGTE IN.

Piet aan. Toen worstelden ze zwijgend een poosje door om mekaar de baas te worden. Alleen hoorde je van tijd tot tijd de een of de ander even lachen of „Au!” roepen. Op 't laatst lag Piet onder en Joost zei:

„Geef je je over?”

„Ja”, hijgde Piet, die heelemaal buiten adem was. „Ik geef me over.”

„t Zal je gerajen zijn”, bromde Joost dreigend, „anders had ik je onder de dekens gesmoord.”

Piet moest lachen om dit vreeselijke dreigement.

„Morgen zal ik je wel krijgen, jongetje”, zei hij. „Nou ben ik te moe, maar je zal heusch je portie wel krijgen, maak je maar niks ongerust.”

„Afgesproken”, stemde Joost toe en liet zijn verslagen vijand los. „Morgen zullen we dat es beter uitvechten.”

Nu kropen ze onder de wol, maar ze sloegen de dekens een eind terug, want ze hadden het warm gekregen. Ze hijgden van vermoeienis door hun stoeipartij, maar langzamerhand kwamen ze tot rust. Ze praatten wat over de mooie reis, die ze gemaakt hadden. Piet hield vol, dat hij vast en zeker niks anders worden zou dan zeeman . . . stuurman dan natuurlijk, of kapitein. En Joost was ook bij z'n plan gebleven, zoodat ze het weer roerend eens bleken. Toen ze een tijdje stil gelegen hadden, zei opeens Joost:

„Hoor je die vogels wel, Piet?”

Piet luisterde . . .

„Die rare geluiden?” vroeg hij. „Net of d'r kleine kinderen zachtjes huilen?”

„Juist . . . maar dat zijn geen kinderen . . . dat zijn zeevogels . . . wulpen en meeuwen en nog een boel andere meer. Aardig hè? Daar lig ik 's avonds altijd naar te luisteren. Nou is-t'er nog al veel wind, maar as 'et mooie avonden zijn, dan hoor je er nog veel meer . . . soms zou je denken, dat heel de lucht vol vogels was, zoo'n herrie maken ze dan.”

Piet luisterde . . . Hij hoorde wel al de kleine geluidjes, maar hij vond ze allemaal net eender . . . 't was net of er aldoor een paar van dezelfde soort bezig waren . . . En ze moesten zeker heel hoog in de lucht zijn, want je hoorde ze maar heel vaag en uit de verte . . . Kleine geluidjes waren het . . . heel kleine geluidjes . . . werkelijk net stemmetjes van kleine kindertjes, die hoog in de lucht aan 't huilen waren . . . heel hoog en heel ver

weg . . . o zoo ver . . . Stel je voor . . . wat een idee . . . daar hoog in de lucht allemaal wiegjes, waarin kleine kinderen lagen te huilen. Piet lachte zachtjes in zich zelf om dit malle geval. Hij zei er wat over tegen Joost, maar kreeg geen antwoord. Daarom stootte hij hem eens aan en riep zacht:

„Hé, Joost . . .”

Maar Joost bromde iets onverstaanbaars, draaide z'n rug naar Piet toe en begon een deuntje te snurken.

„O jee!” dacht Piet, „die slaapt al. En die was nog al van plan om minstens een uur lang lol te maken.”

Piet lag nu maar recht voor zich uit te kijken in het donker. 't Was net of je in een zwarte ruimte keek, dacht hij, of nee, eigenlijk leek het meer of je je oogen dicht had. Nu sperde hij zijn oogen nog eens extra wijd open, maar dat hielp niets, alles bleef zwart voor Pietje, hij zag zoo min iets, alsof hij een blinddoek voor had. Dat was toch gek, begon Piet weer verder te denken, daar had je nou oogen en je kon niks zien . . . katten, die konden in donker zien . . . Toch wel leuk al die vogels daar buiten aan het water . . . die vlogen daar nu in den nacht rond langs de slikken, waar zij daar straks langs gevaren waren . . . die vingen daar vischjes en mosseltjes en kreukels . . . Kreukels? . . . Waar hadden zij de kreukels gelaten, die ze gevangen hadden?

„Hé, Joost! . . . Joost! . . . De kreukels, Joost!”

Maar Joost was in z'n eerste slaap en niet van plan om wakker te worden . . . voor al de kreukels van de wereld niet. Hij knorde en snurkte wat harder en Piet besloot dan maar te wachten tot morgen . . . 't gaf nou toch ook niks meer . . . Nog een poosje lag hij te denken aan de vergeten kreukels . . . te luisteren naar de verre vogelgeluiden, die hoe langer hoe vager werden en aldoor verder weg leken . . . toen vielen ook Piet z'n oogen dicht . . . Naast mekaar lagen de twee vrienden rustig te slapen. En ze waren zoo moe van den langen dag op het water, dat ze niet wakker werden, voor moeder hen den volgenden morgen om half negen riep . . .

VIERDE HOOFDSTUK

De volgende dag.

„Hè! Hè! Hè!” geeuwde Joost, zich uitstrekkend”, is dat maffen . . . Hoe laat zou het zijn?”

Piet had er geen idee van. Hij rekte zich ook uit en geeuwde verschrikkelijk wijd. Een oogenblikje had ie een vreemd gevoel gehad, toen hij in dit vreemde bed was wakker geworden. Maar het gezicht van z'n vriendje had hem weer op de hoogte van den toestand gebracht. Joost stapte het eerst het bed uit. Toen Piet op den rand zat, schoot hem in eens te binnen het laatste, waaraan hij den vorigen avond gedacht had. Dat maakte hem klaar wakker en hij zei:

„Zeg, Joost, weet je wat we gisteren vergeten hebben?”

„Nee”, antwoordde Joost slaperig, „en 't kan me niet veel schelen ook.”

„Nou, mij wel”, zei Piet, „we hebben de kreukels in de hoogaars laten staan.”

Joost hield op met zijn kous aan te trekken en keek Piet verbaasd aan.

„Da's waar ook”, zei hij toen spijtig, „wat jammer! Had moeder ze gisteravond nog zoo lekker kunnen koken!”

Joost was 's morgens voor hij zich gewasschen had gewoonlijk in een kribbig humeur en daarom zei hij er achter:

„Wat stom van je om daar nou pas aan te denken.”

„Zeker!” riep Piet verontwaardigd uit. „Ik heb je

gisteren in bed nog geroepen om het je te vertellen, maar jij snurkte maar door,”

„Had me dan wakker gemaakt”, bromde Joost.

„Dat zou wat gegeven hebben... 't was immers toch al veel te laat, jò”, lachte Piet. „En waarom heb jij d'r zelf dan niet aan gedacht?”

Daar kon Joost niet veel tegen inbrengen. Toch bromde bij binnensmonds nog allerlei overstomiteit en zulke dingen te vergeten. Maar Piet dacht dat ie 'et tegen z'n eigen had en zei er dus maar niets tegen in.

Op 't plaatsje achter het huis waschten ze zich ieder in een emmer met water en toen Joost zijn gezicht aan een ruwe handdoek had afgedroogd tot het heelemaal rood zag, keek hij al veel minder nijdig. En toen ze in

de kamer kwamen en zijn zusje kraaiend de armpjes naar hem uitstak, was hij z'n kwaaië bui totaal vergeten.

„Hadden de heeren ruzie?” vroeg moeder lachend.

„Wij ruzie? We hebben nooit ruzie, waar Piet?” zei Joost.

Piet schudde het hoofd en lachte.

„Nee, nooit”, zei hij toen, „alleen als we kreukels vergeten mee te nemen.”

TOEN PIET OP DEN RAND ZAT . . .

„Oo!” riep Joost luchtig, „bedoelt u dat, moeder! Dat was geen ruzie. We praatten d'r gewoon over. Gisteren hebben we kreukels gevangen aan den dam in Bruinisse. En nou hebben we ze per vergissing in de hoogaars laten staan. Maar we gaan ze zoo meteen halen. En maak u ze dan nog klaar straks, moeder?”

„DAT ZAL MOEILIJK GAAN,
JOOSTJE”, LACHTE MOEDER.

„Dat zal moeilijk gaan, Joostje”, lachte moeder. „Vader is met de hoogaars uit en die komt zeker niet terug voor vanmiddag.”

Dat vonden de jongens jammer, maar moeder troostte hen: de kreukels smaakten heusch niet lekker in dezen tijd van 't jaar. Je moest wachten tot in den herfst.

Nou, dan zouden ze zich van die doolie kreukels maar niets meer aantrekken. Eerst maar es lekker eten. Dat deden ze alweer zoo flink, dat moe riep:

„Nou, jullie kunnen d'r wat mee, hoor! Jullie zou iemand de ooren van 'et hoofd eten.”

„Ik zal d'r nog maar eentje pikken”, lachte Joost en hij nam de laatste boterham van het schaalteje.

Moeder raasde op haar slokop van een zoon, maar ze lachte toch. Ze vond het natuurlijk wel fijn, dat-ie zoo'n

gezonde eetlust had. „Moet jij d'r ook nog eentje?” vroeg ze aan Piet.

Maar die bedankte, hij had genoeg . . . hij at 's morgens nooit zoo veel.

Na afloop van het maal, stapten de twee vrienden naar buiten. 't Was mooi weer geworden. Het zonnetje scheen zoo heerlijk en de wind was weer net als gistermorgen, zacht en fris. Toen de jongens boven op den dijk stonden, keken ze over den breedten stroom. Onwillekeurig riep Piet:

„Wat prachtig is het water vandaag . . . Nog veel mooier dan gisteren!”

En dat was ook zoo. Er hing een heel lichte blauwe nevel, zoo ijl en zoo dun, dat het net een gazen sluiertje leek. De zon scheen over het water, zoo helder en vriendelijk. En van hier uit gezien, leek de heele rivier zoo glad als een spiegel. Er waren veel schepen op het water. Overal, waar je keek, zag je de blanke en bruine zeilen, hier en daar zwom er een zwarte sleepboot tusschen door, die heel wat sneller vooruit kwam; als je zoo naar die zeilschepen keek, zou je bijna denken, dat ze stil lagen, maar als je een poosje er niet op lette, dan merkte je toch, dat ze opgeschoten waren, al was het dan niet veel. Hoog in de blauwe lucht dreven kleine witte wolkjes, net aardige, vreemde scheepjes ook, die daar kalmmpjes voortzeilden op een blauw water, nog veel breder en wijder dan de groote stroom daar beneden. En er waren ook weer veel zeevogels, overal . . . je zag ze in de lucht bij de slikken, waar ze voedsel zochten. Het water van den stroom leek helder groen en nergens zag je die beschuimde koppen zooals gisteren bij het naar huis varen.

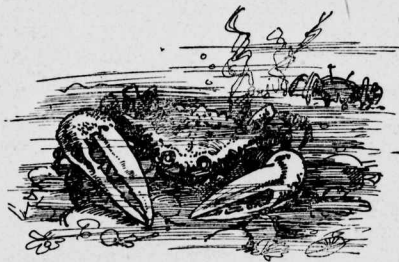
„Ik zie de hoogaars, geloof ik!” riep Joost in eens. „Kijk ginder ver . . . bijna bij den overkant . . . zie je hem, Piet?”

„Piet tuurde en tuurde in de richting, die hen aangezien werd, maar hij zag niets, dat hij voor de hoogaars had kunnen houden. Joost pakte hem bij den schouder en zei: „Kijk•nou es precies langs mijn arm . . .

nee . . . nog meer deze kant uit . . . kijk, daar naast die groote klipper . . . achter dat rooie baken . . . zie je?

Piet zag het niet. Na lang wijzen kreeg hij wel een zeilbootje in de gaten, dat vlak bij den overkant voer, maar hij kon toch niet zeggen, dat hij daar veel van de hoogaars in herkende.

„Dat komt, omdat je d'r niet aan gewend bent om in de verte te kijken”, blufte Joost. „Wij zien hier veel meer as jullie 't Is vast de hoogaars. Maar 't zal lang duren, eer ie hier is, want vader heeft tegenwind. Nou

KRABBen!

moet ie laveeren, al maar heen en weer en dat duurt lang.”

„Kunnen we nog niet een beetje in de schuur spelen?” vroeg Piet, die dacht aan de gezellige rommel daar en aan de kans, om ook iets te vinden als dat beroemde zakmes van Joost.

„Nee”, zei Joost. „Vader heeft de sleutel altijd bij 'em. Dat kan niet . . . Maar we kunnen nog wel even wat krabben gaan vangen, as je wilt?”

Daar was Piet dadelijk voor te vinden.

„Jammer”, zei Joost, „dat we niet in de schuur kunnen

komen. Daar staan een paar stokken van me met een touw en een kop van een gedroogde schar d'r an . . . Daar vang je ze bij heele bosjes mee, man. Maar nou moeten we ze met onze handen pakken. Ben je d'r bang van?”

„Ze knijpen gemeen, hè?” informeerde Piet voorzichtig.

Joost lachte.

„Nou!” riep hij. „Ze knijpen je de stukken uit je vingers, as ze je te pakken hebben. Maar je moet zorgen, dat ze je niet knijpen kunnen. Zal ik je wel leeren. Ga maar mee.”

Ze liepen een eind langs het slingerende water, dat tuschen glooiende oevers naar den breeden stroom liep. Een eind verder daalden ze de glooiing af. 't Was laag water. Beneden het gras van den wallekant lag het grijsgrauwe slijk bloot en groote blokken steen waren overal verspreid. 't Waren zware stukken metselwerk van verschillende grootte, ook wel hier en daar losse steenen, maar je zou ze voor grauw rotsblokken aangezien hebben, want er zat een heele laag klei tegen aangekoekt en ze waren bovendien begroeid met groene schimmelplanten, en met bruin blaaswier.

„Nou oppassen, dat je niet uitglijdt, Piet”, riep Joost. „Anders krijg je net zoo'n modderbad als gisteren die kramer.”

Ze schoten weer in een lach bij de herinnering aan dien mallen kerel met z'n eigenwijze manieren. En Piet zei nog eens:

„Toch een reuzedag geweest, gisteren, Joost!”

„Nou”, zei Joost, „en ôf! . . . Maar nou gaan we krabben vangen . . . Wacht es even. Waar zullen we ze in doen?”

„'k Heb m'n boterhammenzakje nog in m'n zak”, zei Piet.

„Mooi”, riep Joost, „dan gaan ze daar in.”

Al springende van den eenen steen op den anderen kwamen ze vooruit. De grootere keerden ze om. Dan

liepen en sprongen er allerlei kleine, grauwe insecten weg, die allemaal dezelfde kleur hadden als het slik. Er waren ook kleine krabbetjes bij, die met komieke schok-beweginkjes scheef wegpootelden, vluchtend voor de grage grijpvingers van de jonge jagers. Piet had er al een paar te pakken, en liet ze over z'n hand lopen. Ze waren niet grooter dan een cent en met grappige woede staken ze hun kleine scharen omhoog en draaiden nijdig met hun vooruitstekende oogjes. Joost trok er z'n neus voor op. Die kleine nesten. Daar had je niks aan. En die waren ook niet gevaarlijk, die hadden nog geen fut in d'r knijpers. Maar ze zouden wel grootere vinden, wacht maar. Met moeite wendelde hij een zwaar brok steen op zij en daar vluchten wel drie, vier groote krabben in verschillende richting weg.

„Gauw, Piet! grijp ze!” riep hij.

Zelf boog hij zich ook zoo ver mogelijk om een paar van de vluchtelingen te snappen en hij richtte zich lachend weer op, in iedere hand een groote krab houdend, die angstig met hun lange spinnepooten wriemelden en hun dreigende scharen onophoudelijk open en dicht knipten.

„De twee eersten!” riep hij. „Heb jij d'r ook een?”

Maar Piet was zoo gelukkig niet. Bij zijn poging om er een te grijpen was hij van z'n steen gegleden en met z'n eene voet zat-ie tot over z'n enkel in de vette slik. En de krabben zag hij nog net het water in wandelen. Piet keek een beetje verschrikt, en Joost lachte hem uit.

„Hou je zakje maar open”, zei hij. „Dan gaan deze twee er alvast in . . . Jij maakt je veel te druk en zoo meteen rol je nog heelemaal in de modder.”

Met moeite had Piet zijn voet weer uit de zuigende klei getrokken. Hij keek allesbehalve vroolijk naar z'n schoen, waar dikke klonters blinkend slik aan kleefden. En Joost zei:

„Weet je wat? Ga jij boven op het gras lopen, dan zal ik hier de krabben pakken en dan gooi ik ze naar boven. Dan kan jij ze in het zakje doen. Maar denk er

om: je moet ze achter de knijpers beet pakken, anders pakken ze jou beet, hoor. As je ze niet goed kunt krijgen, zet je d'r zachtjes je voet op, dan kan die niet weg en je kunt 'em net nemen, zooals je 'em hebben wilt.”

Piet vond dat een goede oplossing en hij haastte zich, boven op den berm te komen. Joost ging voort, van steen tot steen te springen en de zwaarste brokken om te keeren. Hoe zwaarder en grooter een steenbonk was, hoe meer kans je had, dat er ook groote krabben onder zaten. Piet liep op den kant zachtjes mee. Hij had zijn schoen aan het gras afgeveegd en liep nu wat gemakkelijker. Opeens riep Joost:

„Daar komt er een, Piet! Hou 'em in de gaten, hoor!”

Met een grooten zwaai kwam daar een krab aan vliegen, zoo groot als Piet nog nooit gezien had.

„Een kanjer, hè?” schreeuwde Joost. „Pas op, dat ie je niet te grazen krijgt!”

De krab viel vlak voor Piets voeten in het gras en begon direct weg te loopen. Maar hij kwam natuurlijk niet hard vooruit tusschen het gras. Piet liet zich op z'n knieën vallen en stak z'n hand uit om het dier te grijpen. Dadelijk bleef de krab stilstaan, richtte zich wat op de pooten op en stak zijn geopende scharen naar Piets vingers uit. De felle oogjes puilden ver naar voren en Piet aarzelde. Het dier zag er zoo kwaadaardig en verwoed uit! Telkens als de jongenshand dichter bij kwam, richtte de krab zich hooger op en de scharen kwamen dreigend naar voren. Eindelijk scheen de krab van oordeel, dat Piet hem niet grijpen zou, want hij liet z'n knijpers wat zakken en pootelde weg. Maar dat was toch Piet z'n bedoeling niet. De krab liep de richting uit van het water en Piet zette z'n voet er voor. Een paar keer sloegen de felle scharen met korte tikjes op z'n schoen en Piet mompelde:

„Ga je gang maar, jongen, dat doet geen zeer. En ik krijg je toch wel, al kijk je nog zoo leelijk.”

Joost was intusschen doorgegaan met zoeken en haalde weer een groote krab onder een steen uit.

„Hallo! Piet! Daar komt nummer twee!”

En pats! daar lag weer zoo'n nijldige krab voor Piets voeten. Die was bijna nog grooter. Hij had witte schelpjes op z'n rug en daartusschen groeiden groene waterplantjes, net groen haar . . . een vies dier, vond Piet. En die begon al dadelijk hetzelfde spelletje als de andere, zette ook z'n scharen vooruit en keek hem even venijnig en fel aan als nummer één. En toen liepen ze alle twee een verschillenden kant uit . . . Ja, maar . . . dat ging niet . . . dan zou hij maar toegrijpen . . . snel . . . in eens vlak achter de scharen pakken en dan hem in het zakje smijten.

Maar of 't nu kwam, omdat Piet er griezelig van was, of omdat ie te langzaam toegreep . . . in ieder geval was de krab vlugger dan hij en het volgende oogenblik stond Piet te dansen en te springen. Maar van vreugde was het niet, want de groote krab had hem met een van z'n vervaarlijke knijpers bij z'n middelvinger te pakken, en kneep, kneep, dat Piet niet anders dacht, of het topje van z'n vinger ging er af. Hij schreeuwde moord en brand en zwaaide z'n hand, waaraan aldoor maar die venijnige krab bleef bengelen, als razend heen en weer, en trappelde en stampvoette van woede en pijn.

Joost had bij de eerste kreten van z'n vriendje opgekeken en hij begreep maar al te goed, wat er aan de hand was. Haastig sprong hij omhoog naar den gras-kant, rende op Piet af.

„Leg je hand op den grond”, schreeuwde hij, „en trap 'em dood!”

Maar Piet hoorde hem niet en zwaaide maar al met z'n arm of 'et een molenwiek was. En juist, toen Joost vlak bij hem was, liet de krab los en vloog met een boog een eind verder in het gras. Piet stak dadelijk zijn bevrijden vinger in z'n mond en begon er ijverig op te zuigen. Groote tranen stonden in z'n oogen en rolden dan in dikke druppels over z'n rooie wangen.

„Doet 'et erge pijn?” vroeg Joost.

Als enig antwoord haalde Piet z'n vinger uit z'n mond en liet hem zien. De krab had hem leelijk te pakken

gehad. Aan weerskanten van de nagel zag je den indruk van de knijpers. 't Was geen wond, maar het bloed stond vlak onder de huid en de top was een beetje blauw ge-

...STOND PIET TE DANSEN EN TE SPRINGEN.

zwollen. De vinger werd van alle kanten bekeken en toen zei Piet, met een stem, die nog een beetje beefde:

„O man, wat kneep dat kreng gemeen!”

Joost moest lachen, en Piet keek hem eens aan. Hij

vond het niet aardig nou nog uitgelachen te worden op den koop toe. Maar zoo bedoelde Joost het niet. Hij kon alleen niet nalaten te lachen, als hij dacht aan de malle sprongen, die Piet gemaakt had en aan zijn vervaarlijk geschreeuw. Hij lachte, al had hij eigenlijk wel meelij met z'n vriendje, die op zoo pijnlijke manier kennis gemaakt had met het geslacht der krabben. Hij lachte, zooals sommige menschen in een lach schieten, als ze op straat iemand zien vallen, al weten ze, dat die zich zeer doet. Piet werd er nijdig om.

„Lach toch niet zoo, idioot!” stoof hij op. „Lach je eigen uit!”

„Ik lach je niet uit!” verdedigde Joost zich. „Maar je sprong ook zoo gek en je zwaaide zoo lollig met je hand, waar die krab aan hing . . . Zool!”

En hij ging na doen, wat Piet daareven deed, toen hij zoo danig in nood zat. Joost deed het zoo mal, dat Piet onwillekeurig ook lachen moest en toen was de vrede weer hersteld.

„En nou wil die zwerver 'em natuurlijk poetsen”, zei Joost ineens, „maar dat zal niet gaan. Ga mee, dan zoeken we 'm op. Daar is-ie neergekomen.”

Na eenig zoeken vonden ze de krab terug. Het dier zat onder een bosje gras en nam dadelijk z'n verdedigende houding weer aan, zodra Joost de hand uitstak om hem te grijpen.

„Ja”, lachte Joost, „je zou mij ook wel es te pakken willen nemen, hè, maar daar grijp je naast, mannetje. Wacht maar es effen. Kijk, Piet, dat moet je zoo doen . . .”

Met z'n wijsvinger drukte hij de krab plat tegen den grond. Toen greep hij met duim en middelvinger het dier achter de wanhopig werkende scharen en lichtte hem zoo van den grond op.

„Daar heb je nou de leelijkheid!” zei hij. „Nou kan die niks meer doen met al z'n lef . . . Kijk 'em kwaad zijn . . . hij maakt blaasjes van nijd, die driftkop.”

Inderdaad kwamen er allemaal blaasjes op de krab z'n

bek, en pooten en knijpers, alles werkte om los te komen. De spitse punten van de kromme pooten schardelden langs Joost z'n hand, maar die had 'em stevig vast. Piet kwam er met z'n vinger dicht bij, en direct stonden de geopende scharen weer klaar om toe te grijpen.

„Dat zou je wel willen, hè, valsch loeder!” schold Piet, en hij voegde er bij: „wat een kwaje rakker!”

„O man”, zei Joost, „t zijn zulke nijdige dieren . . . En gemeen dat ze zijn . . . Soms zitten d'r wel es een paar in de bun van vader z'n vischboot. En dan maken ze al de kleine vischjes, die d'r in zitten, dood. Ze knijpen ze gewoon door midden en as ze ze half opgevreten hebben, nemen ze weer een ander. Geen een laten ze d'r leven.”

Piet was diep verontwaardigd over zooveel gemeene moordzucht. Hij bedacht natuurlijk niet, dat die vischjes het voedsel van de krabben zijn en nog veel minder bedacht hij, dat ie zelf van plan was om die moordzuchtige krabben mee naar huis te nemen en ze daar . . . te laten koken om ze op te eten.

De krab werd in het zakje gestopt en de jacht ging voort. Joost keerde steen na steen om en al de groote krabben, die onder z'n handen kwamen, vlogen den kant op, waar ze door Piet uiterst voorzichtig werden beetgepakt en opgeborgen. Iederen keer weer, als hij zoo'n hard beest in z'n vingers had en de kromme krauwelpooten over zijn hand kriebelden, griezde Piet er van en hij was blij, toen het zakje bijna vol was en hij roepen kon:

„Schei d'r maar uit, Joost! . . . D'r kunnen d'r geen meer bij, anders kan 'et zakje niet dicht.”

Joost kwam bij hem. Piet had het zakje al dichtgebonden. Het was heelemaal vochtig geworden.

„Moet je 's hooren”, zei Joost, met z'n oor dicht tegen het zakje aan. „Ze krabben mekaar over d'r harde bast en ze zitten allemaal zachtjes te pruttelen.”

Piet luisterde en hoorde het ook. De krabben waren

weer aan 't blaasjes maken en hun „ontevreden gepruttel” was niets anders dan het zachtjes springen van die waterbelletjes.

„En nou ga ik es opstappen”, zei Piet. „Want ik heb beloofd, dat ik vóór den middag thuis zou zijn. Anders krijg ik vast een standje.”

„k Zal vragen of ik met je mee mag”, bedacht Joost, en hij dacht er bij: „misschien zijn ze wel aan 't brokken bakken, en dan krijg ik er wel een handje vol van...” maar daar zei hij niks van tegen Piet.

Hij keek nog eens naar de hoogaars, maar nu zag-ie 'em weer heelemaal niet. Misschien had-ie 'et zich daar straks ook maar verbeeld...

Moeder vond het uitstekend, dat Joost met Piet meeging. Piet zei, dat Joost best bij hem thuis mocht meeën, en als dat zoo was, hoefde Joost niet terug te komen voor een uur of zes van avond. Maar niet later, zei moeder, want misschien moest-ie dan nog iets voor vader doen. En voor moeder moest-ie wat boodschappen van het dorp meebrengen, die ze op een papiertje geschreven had.

En zoo stapten de twee jongens dan weer samen den weg op naar het dorp heen. Piet zoog af en toe nog eens even op z'n vinger, die zoo leelijk in de knel gezeten had.

Halverwege het dorp werden ze aangeroepen door een jongen, die tegen de helling van den dijk zat. Ze kenden hem wel. Hij was dit jaar van school gegaan en nou was-ie koewachter bij den boer, waar z'n vader op 'et land werkte. Thijs zat heel genoegelijk in het gras en liet de koeien rustig grazen tegen de hellingen van den dijk. Zelf was-ie bezig een wilgentak te versieren door met een mes ringen uit de bast te snijden.

„Kom een beetje bij me zitten”, nodigde Thijs.

Joost en Piet voelden zich wel een beetje vereerd door deze uitnoodiging van den koewachter, die wel drie jaar ouder was dan zij. Maar ze hadden eigenlijk haast, en dus zei Piet:

„Nee jò, we moeten naar huis, anders komen we te laat.”

„Nou, even maar”, hield de koewachter aan. „Dan krijg je zoo meteen dezen stok, as ik 'em af heb.”

...BEZIG EEN WILGENTAK TE VERSIEREN.

Toen bezweken Joost en Piet voor de verleiding en gingen bij hem zitten, vol belangstelling toenzienende, hoe hij den stok versierde.

„Mooi”, vond Joost.

„O, dit is heel gewoon”, blufte Thijs, „maar soms

snij ik er een heele slang omheen, of blommetjes, maar dan moet ik een fijner mesje hebben."

"Zoo één?" vroeg Joost en hij haalde zijn kostbaar zakmes voor den dag.

Thijs lachte en zei minachtend:

"Nee, aan zoo'n prul heb ik heelemaal niks."

Joost was beleedigd en stak zonder iets te zeggen het mes weer in z'n zak.

"Jij heb toch maar een leventje, Thijs", zei Piet afgunstig. "De heele dag lekker hier zitten en niks te doen. Nooit naar school, geen sommen meer en niet van dat dooie taalwerk. Morgen begint de school weer voor ons."

"Nou", zei Thijs, "k wou, da 'k er ook weer naar toe mocht . . . Nogal een lolletje om den heelen dag bij die koeien te zitten, van s morgens half zes af tot 's avonds toe. Je verveelt je eigen dood . . . Nee, hoor, 'k was blij, dat ik koewachter worden mocht. Ik dacht ook, dat 'et fijn was, maar ik ging nog veel liever terug naar school" . . .

Dat konden de jongens niet gelooven. Van school af! dat was je ware! As je eenmaal van school af was, dan begon je eigenlijk pas een goed leven te krijgen. Dat dachten ze ten minste.

"Weet je, wat wij worden?" vroeg Piet in eens.

"Nou?" informeerde Thijs.

"Stuurman", vertelde Piet vol overtuiging. "Allebei! Stuurman of kaptein."

Thijs lachte. Dat verkoos hij nou eens niet te gelooven.

"Ja, dat zal wel!" riep hij minachtend.

"Nee, zonder dollen, echt, hoor!" verzekerde Piet.

Thijs wou nog meer tegen Piets plannen inbrengen, maar net zag hij, dat een rood-bonte koe over de sloot sprong en in een klaverland begon te grazen. Scheldend sprong hij op en rende op het beest af. Hij sprong over de sloot en joeg de koe met stokslagen terug. Angstig ging het dier op den loop en Thijs liep er schreeuwend

achter en sloeg het zoo hard, dat z'n mooie, half afgewerkte stok in stukken vloog.

"Wat een beul!" zei Joost.

"Daar gaat m'n stok!" zuchtte Piet.

Hijgend kwam Thijs weer bij hen terug.

"Dat leelijke ongeluk", raasde hij. "Dat is vandaag al de derde keer, dat-ie me dat lapt."

"Jammer, dat de stok kapot is", zei Piet spijtig.

"Nou", stelde Thijs hem gerust, "wacht maar even,

...JOEG DE KOE MET STOKSLAGEN TERUG.

dan ga ik een nieuwe snijden uit die wilg daar en die zal ik dan voor je opsieren."

Maar de jongens hadden geen zin om nog langer te wachten. Thijs probeerde op alle manieren om hen te bepraten, maar het lukte hem niet. Hij wou ze zoo graag nog een poosje bij hem houden, omdat-ie zich dan minder verveele, maar Joost beweerde, dat het vast te laat werd.

"Wat heb je daar in dat zakje?" vroeg Thijs nog gauw.

"Krabben", zei Piet. "Zelf gevangen, onder de steenen aan de rivier."

„La 's kijken!" riep Thijs gretig, maar Joost zei:
„Nee, Piet, laat dat zakkie nou dicht. Zoo meteen
loopen ze d'r uit en dan heb-ie weer een heele herrie om
ze bij mekaar te krijgen."

Piet was ook veel te blij, dat ze d'r zoo lekker in zaten
en rilde al bij de gedachte, dat-ie ze weer op zou moeten
rapen en dus zei hij:

„Nee, Thijs, laat ze maar stiekem zitten . . . 't Zijn
gewone krabben, d'r is niks an te zien."

Thijs drong nog aan, maar de jongens lieten zich niet
overhalen en gingen weg. Joost was kwaad op Thijs.
Misschien wel voornamelijk, omdat die zijn mes zoo
minachtend behandeld had.

„Wat een eigenwijze kraai is die Thijs", zei hij een
eindje verder.

„Zag je wat een gezicht of-t-ie trok, toen ik zei, dat
wij stuurman wouen worden?" vroeg Piet.

„Allemaal kift", vond Joost. „En wat een beul om
die koe zoo te ranselen . . . Moest-ie mijn doen, as ik een
koe was! Ik nam 'em toch zeker zóó op m'n horens!"

En allebei verbaasden ze zich, dat een koe, zoo'n groot
en sterk beest, zich liet afranselen door zoo'n klein jochie.

„Maar hij kan anders wel fijne stokken snijden", zei
Piet. Maar Joost was nou eenmaal nijdig op Thijs en hij
wou niks goeds van hem hooren.

„'t Is nogal wat", zei hij minachtend. „As ik wil,
snij ik met mijn mes net zoo'n mooie."

Daar begon in het dorp de klok te luiden.

„Alle menschen!" riep Piet. „Da's twaalf uur!
Vooruit Joost, nou dat kleine eindje nog hard loopen. . .
anders zijn we op 't eten niet thuis."

Ze zetten er den loopas in en tien minuten later
stapten ze de bakkerij binnen. Piets moeder was blij, dat
ze d'r jongen weer veilig en wel in huis had. Ze was erg
ongerust geweest. Dat groote water daar buiten stond
haar niks aan. Maar Piet lachte haar uit en vertelde van
z'n plannen om stuurman te worden, waar moeder erg
van schrok. En vader lachte en zei:

„Nou, stuurman, laten we nou maar aan tafel gaan,
want 'et eten is klaar. Wijs jij Joost maar waar die
zitten moet."

Zoo lang het eten duurde, deed Piet niets anders dan
vertellen van de groote reis, die ze den vorigen dag
gemaakt hadden en van de krabbenvangst van dezen
morgen. Hij liet z'n gekwetste vinger zien, waar aan
den eenen kant een bloedblaartje opgekomen was.

„Zoo'n leelijk beest", zei moeder. „Hij zou je
waarempel je vingers afknijpen."

„Ja maar", zei Piet, „dat gaat zoo maar niet. En we
hebben em toch lekker gevangen. En van avond eten we
'm op, hè, moeder."

„Zoo komt boontje om z'n loontje", lachte de knecht,
„hij wou een stuk van jouw vinger opeten, en nou eet
jij hem straks heelemaal op . . ."

„Nou", zei vader, „jullie hebben ten minste de twee
laatste dagen van je vacantie goed besteed. En nou is het
weer uit met de pret: morgen begint het werk weer."

Piet vond, dat je daar nou maar niet over moest
denken, en hij nam zich voor om 's middags nog es fijn
te spelen en zoo z'n vacantie tot het laatste oogenblikje
zoo lekker mogelijk te besteden . . .

En toen de jongens 's avonds weer ieder in hun eigen
bed lagen, dachten ze allebei aan hun reisje en aan
gisteravond, hoe ze samen in Joosts bedstee gelegen
hadden. En ze vonden, dat de dagen in de vacantie
minstens tweemaal zoo hard gingen, en dat vonden ze
niet aardig van die dagen. Maar er was niets aan te
doen . . . En och . . . op school had je toch ook wel
leuke dingen . . . Gymnastiek . . . en lolletjes met den
meester . . . en al die spelletjes met de heele troep
jongens bij mekaar . . . En dan . . . het duurde immers
nog maar een paar jaar! . . . Dan gingen ze naar zee om
stuurman te worden! . . . Met die gedachte vielen ze
in slaap en droomden van de zee en van groote stoom-
booten, waarop zij fijn de baas waren. . .

EINDE.

INHOUD

	Biz.
EERSTE HOOFDSTUK. Een drukke middag	5
TWEEDE " De reis	18
DERDE " De terugreis	48
VIERDE " De volgende dag	82

